

For meget af en god ting

noveller

Indhold

Tilbage til civilisationen
Ad helvede til
Ham kender jeg godt!
Sov skat, sov
Adult Attraction
Kommen i lommen
Kan det være sandt?
Forbud og efterspørgsel
Jeg har lyst til at drikke mig stiv
Noget må næsten gøres
Hun tænder mig simpelthen

“Too much of a good thing is wonderful.“ - Mae West

Tilbage til civilisationen

”Jeg skal brække mig!” sagde Farzad.

”Jeg vil hjem!” sagde Hobie.

”Hør dog på Farzad og Hobie! Hvordan kan I kalde jer pædagoger?!” råbte Elvis Hansen.

Bo Godthardsen kørte os af sted til Sverigesturens første etape: Færgeløbet i Helsingør. Vi rejste i en ombygget FIAT DUCATO med en kæmpemæssig kano-trailer på slæb. Bus og trailer var lastet over den tilladte grænse, og stærk sidevind satte med små mellemrum køretøjet i kraftige svingninger. Alle - på nær Bo - blev køresyge, inden vi havde passeret Kgs. Lyngby.

Da vi ankom til færgeløbet, fulgte vi voksne fortumlede Bo op i færgens kantine. De unge måtte blive i bilen.

”Ah! - Det var rart at få hvilet ørerne!” sagde Bo flere gange under overfarten.

”Hvorfor kører vi denne vej? – Hvorfor valgte vi ikke Øresundsbroen?” spurgte vi.

Han så på os.

”To sygdomme hærger landet i disse år,” sagde han bistert, ”Og det er kogalskab og brogalskab. – Alt sammen noget forbandet nymodens pjat, hvis I spørger mig.”

Hvad skulle man sige til Bo for at korrigere ham i hans pessimisme? Alt – på nær vores privatøkonomi - gik jo fremad? - Heldigvis blev bilisterne i det samme kaldt ned til bilerne. Vi rejste os og skyndte os ned til bussen.

Fra Helsingborg gik turen nu videre nordpå.

Siddende i hver deres bur ytrede de unge stor utilfredshed med turen igennem Skåne. Tiltråbene fortsatte - ja, intensiveredes - desto længere bort, vi kom fra Danmark. Men da det på en Shell station gik op for dem, at ingen uden for bilen længere forstod dansk, eftersom tankpasserne ikke længere reagerede på deres fornærmende udtryk, faldt de med et til ro. Det var rart at få hvilet ørerne.

Opmuntret af deres opførsel forsøgte vi at give de unge et indtryk af de mange muligheder for spændende oplevelser, turen på elven rummede. Vi blev afbrudt af Bo. Han løftede en advarende pegefingertop højt over rattet og betragtede os i bakspejlet.

”Hvis I kommunikerer med dem, mens vi kører, vil Elvis helt sikkert begynde at lave *splitting*.”

”Splitting?” spurgte vi.

”Ja, han vil spille jer ud imod hinanden. ”– Hvorfor må jeg ikke det?” vil han sige til en af jer. ”Jeg aftalte med en af jer at bla-bla-bla.” Og når I så spørger hinanden, kan I ikke huske noget om noget, og inden vi får set os om, kommer vi op at skændes indbyrdes.”

Bo lod hånden falde tilbage på rattet med klask.

”Så bare lad dem være i fred.”

Vi undskyldte mange gange. Bo viste klart sine analytiske evner og sin gennemslagskraft som leder i denne situation. En situation, der på grund af vores tankeløshed kunne være kommet ud af kontrol.

Efter mange timers kørsel nåede Bo sit mål. Han drejede køretøjet ned ad en øde skovvej, dybt i det svenske vildnis.

BoGodts unge var som forvandlede. Passivt lod de sig lukke ud i det fri. Vi var i ulvetimen og skulle campere i en fugtig nåleskov. Dækket af blodsugende insekter foranstaltede de unge hverken optøjer eller uroligheder, men ventede på, at vi fik rejst teltene. Da teltene var klar sprang de ind og lynede omgående alt, hvad der kunne lynes, helt op.

”Jeg smadrer jer, hvis I slukker myggelampen uden for teltåbningen,” råbte Elvis Hansen.

Bo lo venligt.

”Den dreng er nu altså utrolig sød, når han bliver tilstrækkeligt mørkerød.”

De følgende to dage byggede vi tømmerflåden i silende regn. Bo havde fortalt os, at han ville lede turen ved hjælp af uddelegeringsprincippet. Det betød i praksis, at vi sammen med de unge i to dage først indsamlede tømmer og dernæst bandt en tømmerflåde sammen af de store tømmerstokke. Vi arbejdede ud fra skitser og måltegninger, Bo havde fremstillet til os i print hjemmefra. Imens arbejdet stod på, talte han selv næsten uafbrudt i mobiltelefon.

”Strategimøde med bestyrelsen!” sagde han, siddende under en stor paraply.

Vi knoklede, mens regnen silede ned. Allerede dagen efter vores ankomst, havde vi næsten ikke noget tørt tøj tilbage.

Hvis de unge ikke samarbejdede, ville konstruktionsarbejdet trække ud. Mens arbejdet stod på, gjorde vi alt, hvad der stod i vores magt for at holde de unges stemningsleje stabilt. Vi begyndte med at fortælle vittigheder, men da de kendte dem alle, måtte vi finde på en ny strategi. ”Nu skal I høre om noget spændende, mens I rasper stammerne fri for bark!” råbte vi begejstrede til de unge.

Vi fortalte de unge den opbyggelige historie om Oluf Palme mordet. Alle spændende detaljer vedrørende justitsmordet på Gösta Petterson, den stakkels subsistensløse, og det efterfølgende PKK-vildspor, der satte efterforskningen fire år tilbage, redegjorde vi omhyggeligt for. I forlængelse heraf forklarede vi dem om det yderst mistænkelige i Lisbeth Palmes færden umiddelbart efter mordet. Fru Palme stod under attentatet umiddelbart ved siden af sin mand. Hun havde derfor ikke kunnet undgå at få blod på sig. Det var alle eksperter enige om. Alligevel – og det var det interessante! - havde ingen i det svenske politi interesseret sig for eksistensen af tv-optagelser, der dokumenterede, at fru Palme havde skiftet sin frakke ud under køreturen fra gerningsstedet til politigården. Da man kom i tanker om frakken, havde hun ”desværre” sendt den til rensning. - Hvorfor havde fru Palme skiftet tøj? – Indeholdt frakken bevismateriale, der skulle skjules? I stedet for at undersøge dette oplagte spor havde det svenske politi på alle måder forfejlet efterforskningen. Når man så tilbage på forløbet i dag, kunne det se ud, som om usynlige kræfter trak tiden ud. Disse kræfter havde en helt indlysende interesse i at årene gik, indtil sporene forvitrede. Det sidste nye var, at man havde lokket Gösta Petterson til at tilstå mordet. Man havde givet ham 2000 kroner. - Svenske kroner! Og alle vidste jo, at den psykisk ustabile stakkel ville gøre hvad som helst for penge.

”Meget tyder altså på,” sagde vi, ”at der er kræfter meget højt placeret i det svenske samfund, der dækker over fru Palme, ja, måske ligefrem holder hånden over hende. Hun er nemlig så at sige deres ”forsikring”!!!”

Elvis Hansen så på os.

”Hold kæft, hvor er I syge at høre på.” sagde han og sendte en spytklat ud i elven.

”Jeg vil ikke dø! Jeg vil ikke dø!!!”

Ganske vist var det Elvis Hansen, et af de mest upålidelige børn, vi endnu havde oplevet, som råbte, men den var god nok. Elvis Hansen *var* i overhængende livsfare. Vi havde selv bundet ham til to kanoer, som drev i strømmen fem meter bag BoGodts tømmerflåde.

”Du styrer kanoerne,” sagde vi til den karakterafvigende dreng på tretten år, da vi i morges skubbede den enorme tømmerflåde ud i strømmen på den jomfrutur.

Vi bandt de to kanoer til ham med et flagknob. Placeret højt oppe mellem skulderbladene, så han ikke kunne frigøre sig af rebet. Af hensyn til kanoerne, naturligvis.

Elvis Hansen kommenterede vores knude og os selv med formuleringer, der – netop fordi de for en dels vedkommende var os ganske ubekendte - virkelig lærte os et og andet om det danske sprogs udtrykskraft.

Efter to timers sejlads, hvor Elvis ikke havde bestilt andet end at forsøge at få os til

græde ved at minde os om vores forsømte børn derhjemme, kilede kanoerne bag ham sig fast. Han blev revet ud i strømmen, inden han nåede at sige "røvhul". Vi drejede alle hovederne af led for at følge udviklingen. Den havde han næsten selv bedt om. Han kunne bare have koncentreret sig om at styre kanoerne, kunne han ...

Da kastede Bo sig i vandet. Elven var dyb på dette sted, og han forsvandt under vandoverfladen. De andre unge på flåden satte i et kollektivt vræl, da de så deres forstander forsvinde i Klarelvens strøm.

I det samme stødte tømmerflåden på nogle klippestykker, der lå under vandoverfladen. Ved dette sammenstød blev flådens forende trykket ned. Vandmasserne skyllede ind over vores tæer. Heldigvis blev flåden trukket videre af den voldsomme strøm og kom flot igen. Santidig kom Bos hoved til syne i de vilde bølger. Vi sukkede lettede og bevidnede nu, hvordan vores forstander modigt kæmpede sig op imod strømmen for at frigøre Elvis Hansen.

"Vi må gøre noget," tænkte vi. En stage blev rakt ud mod Bo. Han trak sig op på tømmerflåden med den fortsat skrigende dreng under armen. Og vi kastede os jublende i armene på hinanden og råbte taktfast Bo-er-go! ... Bo-er-go! ...Bo-er-go!

"Så hold dog kæft, lortemordere!" vrissede Elvis Hansen.

Vi satte os og kom hurtigt til at fryse. Alle sad vi i klamt tøj på tømmerflåden og skævede til vores forstander. Tavs rullede Bo en cigaret under paraplyen, som Ulla holdt for ham. Vi så på hinanden. Det så ud til, at vi ville tabe kampen imod naturkræfterne. Regnvejr af nærmest tropisk voldsomhed og alle Sveriges parasitter og blodsugende væsener sugede kræfterne ud af os. Vi tænkte på alt det, der var gået forud for denne skrækkelige tur.

Det startede alt sammen med, at vi blev sammenkaldt til et "uformelt planlægningsmøde" i BoGodts personalekøkken.

Ud over Bo var vi Ulla, Françoisfornoget, Birgit og mig. Ulla var den eneste af os, som frivilligt havde meldt sig til institutionens årlige overlevelsestur i Sverige. Jeg selv var i sidste øjeblik kommet med på en sygemelding.

I en rygepause - hvor Bo et øjeblik var ude af døren - fortalte Birgit os, hvordan han under henvisning til hendes mange sygedage nærmest havde presset hende til at tage med til Sverige.

Françoisfornoget nikkede inforstået og med et forbitret udtryk.

"Jeg bruger Klarelven som en slags afstrabadsering," udbrød Ulla.

"Afstrabadsering?" spurgte Birgit.

"Ja. Jeg slipper hjemmefra under ferielignende omstændigheder – med løn."

Det kunne hun sagtens sige. Ulla var Bos betroede medarbejder. Hendes opgave bestod primært i at køre Institutionsbussen med proviant og skiftetøj ned langs elven og stå klar til at modtage os om aftenen på en serie aftalte destinationer. Vi andre skulle dels bygge tømmerflåden, dels sejle på den og om aftenen desuden støtte de unge i henholdsvis "teltræjsningssituationen", "spisesituationen" og "sovesituationen".

"Og så til de mere formelle ting."

Bo var tilbage i mødelokalet og tegnede og fortalte oppe ved tavlen.

I Sverige havde man et virkeligt fornuftigt socialt og samfundsmæssigt princip, sagde han, "allmannsretten".

"Det betyder i korthed, at hvad der dit også er mit, men hvad der er mit, det rager ikke dig," afbrød Françoisfornoget ham.

Vi lo ad denne strålende vittighed. Bo rømmede sig, og der blev ro igen..

"Allmannsretten betyder at vi kan gå i land og campere over alt, og at vi har lov til at samle

tømmerstokkene til tømmerflåden det sted, hvor jeg nu synes, turen skal starte.”

”Der er regler,” fortsatte han. ”Men de er enkle.”

Han betragtede os med et betydningsladet blik.

”Jeg har det øverste ansvar. Så går alt godt. Jeg uddelegerer dette ansvar, så vi har alle lige kompetencer, når vi først står deroppe. Men husk nu: Jeg kan altid tage en kompetence fra jer igen, hvis noget *ikke* går godt!”

På grund af regelsættets indbyggede trussel om repressalier klappede vi begejstret af vores forstander.

Bo så på nådigt på hver enkelt af os. Han smilede.

Ulla bakkede ham loyalt op.

”I skal nu glæde jer,” sagde hun. ”Den svenske natur er vidunderlig, og vi skal nok få en stor oplevelse med ungerne.”

Vi så på hende. Hun smilede. Det kunne hun sagtens sige. Men vi sagde ikke noget.

Elvis Hansens nylige nærdødsoplevelse var turens hidtil alvorligste uheld, men vi var langt fra hjemme endnu.

Udmattede sad vi og frøs i vores våde tøj. Ind imellem skottede vi ud mod den faretruende natur, tømmerflåden gled forbi.

Som timerne gik blev Klarelven lykkeligvis dybere og mere roligt strømmende, men flådens moral var og blev ødelagt. Modløse kiggede vi op på stagerne, der var rejst som flagstænger på flåden. Bos tøj var hængt op i stængerne. Vi havde alle lånt ham dele af vores egen beklædning, så han ikke skulle lide unødigt. Elvis Hansen sad i sit våde tøj under et klamt tæppe. Ingen af de andre unge havde villet afgive så meget som en sweatshirt, og af hensyn til resten af turen undlod vi at diskutere med dem, om de synes, det var rimeligt.

På et tidspunkt sagde Elvis Hansen ligesom tankefuldt, ”Hva' så, gogger.” Eftersom ”Møgso” og ”Røvslikker” var Elvis Hansens faste tiltaleform til os, var vi klar over, at drengen signalerede noget. Men hvad kunne det være? Måske var det hans måde at vise taknemmelighed på? Måske var han glad for, at vi voksne hele tiden indirekte markerede, at vi alle sammen var i samme båd, så at sige. Vi havde ikke sagt et ord til de unge, siden Elvis' uheld.

”Hvad er ethundredeotteogfirstusindetrehundretooghalvfjerds divideret med nitten og ganget med tretten,” spurgte Elvis Hansen nu.

”Jah, øh, hvad kan det blive ...” begyndte vi.

”Hundredeotteogtyvetusindeottehundredeogseksofirkommaelleve, aber!” sagde Elvis Hansen.

Bo smilede. Siddende uden for drengens synsfelt formede han med læberne noget, vi måtte tolke som, ”Fint arbejde!”

I det samme blev flåden anråbt af to mænd, som stod og vinkede inde på land. Vi vinkede tilbage, indtil vi tydede, hvad der blev råbt.

Vi skulle komme ind, ellers ringede de efter politiet. Vi så på hinanden og på Bo? ”Vi skal fandeme ikke lægge ind nogen steder,” sagde Bo.

Strømmen førte os forbi de to mænd, som fortsatte med deres trusler. Vi lod som ingenting. Idet vi gled forbi, så vi den ene af mændene telefonere på en mobiltelefon.

”Sæt farten op,” sagde Bo.

Tre kvarter senere blev vi prajet af det svenske politi. Betjentene stod oppe på en bro. Vi ignorerede dem, idet vi gled forbi under dem.

”Lad som ingenting,” snerrede Bo, ”Husk på allmannsretten, hvis nogen spørger jer.”

Politiet forfulgte os. Inde på bredden luntede de efter os og blev ved med at sige noget på svensk. Det lød, som om de remsede forskellige love og paragraffer op, som ville træde i kraft i tilfælde af overtrædelse og krænkelse af den svenske ejendomsret.

Vi opfattede også, at det var et bestemt firma, der ejede tømmerstokkene.

”Sludder! Husk på allmannsretten!” sagde Bo.

Altså fortsatte vi. Og tingene udartede. Inden længe befandt vi os på flugt fra politiet på vores tømmerflåde. En flugt, der varede adskillige timer, indtil politiet fremskaffede to motoriserede gummibåde, som de omringede os med på en af de søer, Klarelven løber igennem.

Vi så på politiet, der cirklede omkring os i gummibåde. Bo lod som ingenting. Vi så politiet trække bådshager frem og nærme sig tømmerflåden med den største forsigtighed. Bo nægtede at overgive sig. Til sidst trak politiet vores tømmerflåde ind til bredden, entrede flåden og bad Bo om at rejse sig op og følge med.

Vi måtte indse, at spillet var tabt, alt håb var ude. Bo rejste sig uden hastværk. På grund af hans påklædning så betjentene op og ned af ham, men Bo var stærk. Han lod sig ikke mærke med noget. - Det kunne også lige passe.

Men nu begyndte Elvis Hansen at råbe op.

”Nazister! Vi kender vores rettigheder, og vi nægter at udtale os!”

Drengen var som en maskine, der spydede ukvemsord ud. Betjentene kiggede på ham. Og vi så også på ham. Vi gjorde tegn til ham og håbede, at det ville hjælpe. Men drengen var ustoppelig. Vi vidste nok, at dette med at tie stille, var Elvis Hansens allerstørste, sociale problem, men her var det faktisk også vores frihed, han satte på spil. Det forsøgte vi at signalere til ham. Man kan bare kæfte op. Betjentene så på os, og vi holdt op med vores fagter, mens Elvis samtidig fortalte dem, hvordan deres koners kønsorganer smagte af fisk.

Vi holdt vejret.

Heldigvis valgte betjentene at ignorere Elvis Hansen og trak i stedet af sted med Bo. - Og netop da gik det op for os, at vi nu ville komme hurtigere hjem. Måske kunne vi nu se frem til et ophold under fast tag, i politiets sikre varetægt? Måske kunne vi endda få tørret vores tøj? Vores humør blev en anelse bedre.

I det samme bippede vores mobil. En SMS. - Den var søreme fra Ulla?

”Fortsat mod næste aftalte dest. m. Lasse.”

Françoisfornoget rystede på hovedet.

”Hun har misforstået tingene derhen, at vi har sejlet så hurtigt, at vi er foran tidsplanen. Så nu er sidder hun garanteret og hygger sig på et cafeteria, længere nede langs denne her lorteelv.”

Efter en timelang palaver og ivrig radiokommunikation ved politibilen kom betjentene tilbage til os med Bo imellem sig.

”I er nødt til at hugge flåden op,” sagde han bistert og greb sin mobiltelefon, så snart de slap ham. Han gik lidt bort og foretog nogle opkald.

Vi gav os omgående til at skære flådens reb over. Opstemte, men med behørigt triste blikke, iagttog vi tømmerstokkene glide bort med strømmen, en efter en.

Men ikke om Elvis Hansen ville give op. Stående umiddelbart foran de granvoksne betjente, klædt i grove vildmarksstøvler og med truende pistolhylstre i bælterne, råbte han,

”Pikhoveder! Terroristsvin! Ekstremistsvin! Det var jer, der nakkede Palme!!!”

Vi frygtede det værste.

Det eneste, der imidlertid skete, var, at den ene af betjentene klappede Elvis Hansen på hovedet, mens han lagde en tyssende finger for munden?

Betjentene havde ikke forstået drengens uhyrlige injurier, i stedet sagde de nu noget til os, som vi tydede derhen, at det var i orden, hvis vi camperede her ved søbredden. Hvis vi vel at mærke ryddede op efter os.

Det kunne de sagtens sige ...

”So ein ding kann mann nicht machen!” råbte Elvis Hansen, mens betjentene gik tilbage til deres kæmpemæssige firehjulstrækker. De forlod os med kasketterne løftet til hilsen. Vi nikkede til dem.

Imens Bo med et ærgerligt udtryk forsøgte at tænde en krøllet cigaret. Han skulle fandeme ikke på nogen svenske strømere ...

Vi ringede til Ulla. Der blev ikke svaret. Så begyndte vi at pakke de tæpper og det tøj ud, der kunne bruges til den interimistiske teltlejr. Hobie og Farzad, to samarbejdsvillige unge af henholdsvis somalisk og irakisk herkomst, hundefrøs og gjorde alt, hvad de kunne for at få tæppeteltene op at stå. De fandt aflange grene til os, der kunne anvendes som teltstænger, og de fremskaffede sten, der fungerede som pløkke. De viste os, hvordan teltåbningerne skulle ligge i læ for vindretningen.

Arbejdet gik simpelthen som en leg, nu da vi ikke stod med teltposer og manualer, men måtte nøjes med de forhåndenværende materialer. Her så man, at de to drenge virkelig havde fået noget positivt ud af deres ophold i flygtningelejrene.

“Har vi noget mad?” spurgte Bo pludselig.

Vi gennemrodede rygsækkene, men vi vidste det egentlig godt: Det var Ulla, som havde provianten ...

“Der er en pakke knækbrød og en cola,” sagde vi.

Den aften fik vi hver to stykker knækbrød og en mundfuld cola at gå i seng på. Nu gjaldt det om at være tapper.

Elvis Hansen rasede.

“Hvad mon jeres grædende børn får i aften, hva’ røvsliddersvin? - Mon de får en stor saftig burger eller får de lækre, gyldne fiskefingre, hva?”

Denne aften var spisesituationen heldigvis hurtigt overstået, men mørket var ved at falde på, og Elvis var den første til at springe ind i det ene af kludeteltene.

Bo ville sove for sig selv, så vi bad Hobie, Nathalia, Farzad og Clarissa om at børste tænder og gå i seng. Lydigt gjorde de, som vi havde bedt dem om. Vi sagde ikke noget til Elvis, men trøstede os ved tanken om den ganske gode kontakt, vi havde haft med ham tidligere på dagen.

Det skulle nok gå alt sammen.

“Sov godt,” sagde vi til hinanden og kravlede ind i et virvar af klamt tøj og tæpper og arme og ben. Elvis Hansen snakkede. I et vanvittigt tempo lå han og mumlede besværgelser i mørket. Vi slukkede lommelygten og tyssede på ham. Han måtte tænke på Bo, sagde vi.

Men Elvis Hansen hørte ikke efter.

”Gud skal dø. Djævelen skal dø. Dæmonerne skal dø. Jeg vil ikke dø. Jeg vil ikke dø.” messede han.

”Du skal da ikke dø i nat,” sagde vi og gabte.

”Jo, jeg ved, at der kommer dæmoner ud af skovene om lidt for at tage os.”

”Dæmoner?”

”Svenske dæmoner, åndsboller!”

Nu gjaldt det om at bevare overblikket. Vi vidste fra vores gruppesupervisioner, at det drejede sig om at få afledt den unges opmærksomhed med strategiske modspørgsmål. Det var vigtigt, at vi fik ham til at snakke om noget, han var fortrolig med.

”Hvorfor er du bange for at dø?”

”Hvorfor? - Fordi så kommer jeg i helvede, mand.”

”I helvede? Nej, ved du nu hvad! Og desuden er du da hverken syg eller dårlig.”

”Satan og hans djævlé kommer for at tage mig. Det sagde psykiateren inde på Bispebjerg til mig.”

”Ind imellem har man på hospitaler oplevet, at folk vågnede efter, at deres hjerte var stoppet. Og der er ingen af dem, der nogensinde har oplevet dæmoner, mens de var døde. De har tvært imod haft nogle meget smukke lysoplevelser.”

”Lysoplevelser min bare røv. - Her er bælggravende mørkt, og det kan de da desuden ikke vide noget om.”

”Når der nu ikke *er* nogen, som nogensinde har *set* dæmoner?”

”En gang skal jo være den første ikke?”

Vi kunne mærke det. Det gik godt. Vi havde virkelig god kontakt med Elvis Hansen. Nu skulle vi bare have lavet en alliance, så ville drengen falde til ro.

”Men nu skal du høre, vi har også gjort os nogle tanker om livets ophør.”

Hvor lød det smukt. Hvor måtte disse ord ramme det unge hjerte som en tordenkile. Bare Bo dog lyttede i det andet telt, så han kunne se, hvor flot vi klarede denne ekstremt vanskelige sovesituation.

”Vi tror, at når et menneske dør, så holder det op med at være menneskeligt, så bliver det til en slags ting. Så der er ikke noget at være bange for.”

”Ja, ja, det kan enhver foldemand jo komme og sige. Kan I måske bevise det? - Nå! Og desuden skal én gang jo desuden være den første. Der *kommer* nogle dæmoner i nat og tager os. Kan I så fatte det, båtnakker!”

Vi var ved at blive søvnige, men bevidste om sagens vigtighed, gjorde vi naturligvis det pædagogiske arbejde færdigt. Sidste trin i afmonteringen af tvangstanker er konkretisering. Få de unge til at fortælle, hvordan det, de er bange for, ser ud.

”Hvordan ser de ud, Elvis,” spurgte vi. Langsomt og søvndyssende.

”Hvordan ser dæmonerne ud?”

”Hvordan ser de ud? Hvordan ser de ... - Ja, det ved enhver idiot sgu da. De er kæmpestore og onde!”

”Godt Elvis,” sagde vi og gabte igen. ”Men skulle vi nu ikke se at få sovet lidt?”

”Men det er sandt! Jeg har set dem, de kommer ridende, og de har ildrøde og sortblå og svovlgule brynjer, og hestens hoveder er ligesom løvehoveder, og ud af munden på dem står ild og røg og svovl.”

Elvis Hansen rablede videre, mens vi faldt i søvn.

Næste morgen vågnede vi alle sammen ukristeligt tidligt. Vi hundefrøs, og det var begyndt at lysne. Fuglene sang, så man var ved at blive bims i hovedet af det. Vi var vinde og skæve af at ligge på jorden.

Vi skrev endnu en SMS til Ulla, ”Ring til Bo nu” og sendte den af sted. Og mens vi pakkede teltene – eller hvad man nu skulle kalde det - ned i det grå lys, ringede vi Ulla op for en sikkerheds skyld.

”Jah?” lød det med en grødet stemme i mobilen.

”Hallo! Ulla?”

Bo vendte sig og så på os. Vi gentog alt, Ulla sagde, så han kunne følge med i samtalen.

”Ja?”

”Du må komme og hente os.”

”Hvor er I henne lige nu?”

Vi så os omkring på søbredden. - Det var et godt spørgsmål, sagde vi og så ud over vandet. Ingen af os havde haft lejlighed til at rekognoscere området.

”Men der må da være en vej?”

Var der en vej i nærheden? Vi vidste det ikke. Naturen var helt stille, vi hørte ingen vej- eller motorstøj nogetsteds.

”Men er der ingen huse?”

Vi kunne ikke se nogen.

”Men kan I ikke bare begynde at gå, så må I da komme til noget beboelse eller en vej?”

Jo, det kunne vi blive nødt til ...

Vi pakkede de sidste ting sammen, smed kiksepapiret og cola-flasken i elven og

begyndte at gå.

“Men hvad med kanoerne?” spurgte Farzad.

“Dem overlader vi til den svenske stat,” sagde Bo.

”Skal svenskerne have dem?”

”Ja.”

”Må jeg så ikke få dem til min far, han har en butik ...”

”Nej,” afbrød Bo ham. ”Din far har også fået amputeret sin ene arm. - Husk på allmannsretten.”

Drengen havde desværre ikke sprogkundskaber til at kunne forstå Bos fine selvironi, men vi syntes faktisk, at det var lidt fråds - at det var synd for BoGodts unge næste år - at efterlade to kanoer i vildmarken. Men vi sagde ikke noget.

Længe gik vi stik imod sollyset, der blev stærkere og stærkere bag fjeldene. Da solen omsider var stået helt op, nåede vi en vej. En øde vej. Uden vejnumre og med lange pinde med røde streger på i vejkanten.

Bo begyndte uden videre at gå til venstre, og vi andre fulgte trop. Bo sendte Hobie og Farzad i forvejen.

”Se, om I kan finde nogle skilte eller noget bebyggelse.”

Efter ti minutter kom Hobie løbende.

”Skilte, skilte, skilte!” råbte han.

”Ja, ja,” sagde Bo, ”Du er go’.”

Somaliere er fantastiske sporhunde. Langt forude lå virkelig et vejskilt med vejnumre og det hele!

Da vi et par timer senere forkomne og med knurrende maver sad i den lune FIAT DUCATO, kværnede Elvis' i bilens bagende.

Fra hans bur lød det, “Tilbage til civilisationen. Tilbage til civilisationen. Tilbage til civilisationen ...”

Ham kender jeg godt!

”Nu skal du høre, hvad jeg har tænkt mig at gøre. Vi skifter simpelthen dine triste tanker ud med noget behageligt!”

Det var Ole Houmann, som talte til Jens. Hypnotisøren havde lyttet opmærksomt til ham i to minutter og lænede sig nu tilbage i sin kontorstol. Stolen knagede under ham.

Ole Houmann foldede armene over brystet og kiggede på Jens uden at blinke. Der var noget trygt ved ham. Hans facon og måden, han håndterede konsultationen på, virkede professionel. Han var fed og havde fuldskæg, men det var jo, hvad man kunne forvente af en mand i sådan et job. Til gengæld kunne Jens godt lide, at Ole Houmann var så effektiv, at han var i stand til at danne sig et overblik over sine klienters behov på så kort tid.

Når Jens så sig omkring i klinikken, syntes han, at det passede godt til en hypnotisør. Et stort lokale med en lille sofagrube, egetræspaneler og massive reoler, fyldt med bøger. I midten af det hele det mægtige skrivebord og en særlig magelig stol til klienterne. Væggene var udsmykket med abstrakt kunst og gulvene dækket af tykke væg til væg tæpper.

Ole Houmann var klædt i løstsiddende tøj i klare farver. Sin enorme overvægt og hivende vejtrækning til trods virkede han adræt og hurtig i sine bevægelser.

”Sig mig engang,” sagde han, ”sådan inden vi går i gang. Hvorfor er du egentlig kommet her?”

”Der var nogle, der sagde, du har et godt navn,” svarede Jens. ”Lidt ligesom ham ...”

”Hamman! Ja, ham kender jeg godt. Ham har jeg lært meget,” sagde Ole Houmann og nikkede fast.

”Men jeg mente, hvorfor har du opsøgt mig for at få hjælp?”

Jens fortalte, at han havde opsøgt Ole Houmann, fordi han var blevet fyret sit job på grund af samarbejdsvanskeligheder, og fordi han var blevet forladt af sin kone ... Men også fordi han havde fundet ud af, at han slet ikke var far til sin søn, og at han derfor - for tiden - lå i sagsanlæg på Statsamtet om tilbagebetaling af børnebidrag. Han var desuden ked af det og spekulerede for meget over tingene. Han spekulerede over, om han havde en endogen depression, og desuden var han blevet mistroisk overfor andre mennesker. Hans tålmodighed var forsvundet. Han ville ikke finde sig i noget længere. Han kunne ikke snakke med nogen om det her - ikke engang sin familie - han havde forsøgt, men de havde rådet ham til at få terapi.

Jens sagde, at han håbede, at Ole Houmann ville forstå ham. Han ønskede hjælp til at få løst sine problemer. Han ville have det godt igen.

Ole Houmann forstod ham. Han vidste udmærket, hvordan Jens havde det, og betroede ham, at han havde mange klienter, der havde det ligeså slemt. Det var helt naturligt at opleve perioder, hvor man syntes, tingene gik mindre godt. For eksempel ved skilsmisse, dødsfald, trafikuheld, ulykker eller, hvis man mistede sit arbejde og kom i økonomiske vanskeligheder. Men så var det, at man havde folk som ham selv til at hjælpe sig.

”Det, vi skal arbejde med, er begrebet *vilje*,” sagde Ole Houmann, så hagerne dirrede. “For det er *vilje*, det dybest set alt sammen handler om ... Viljen er på en gang menneskets vigtigste redskab og dets største fjende. For nogen gange gør den ikke, som vi vil have. – Forstår du, hvad jeg mener?”

Jens nikkede. Ganske vist var han ikke helt med på, hvad Ole Houmann egentlig mente, men han følte sig tryk. Han kunne mærke, hvordan hypnotisøren virkelig *arbejdede*.

”Viljen kan man beskrive ved hjælp af billeder,” fortsatte Ole Houmann. ”Den består så at sige af billeder. Og hvis man ved nok om disse ting ...”

Ole Houmann holdt en pause og så på Jens med et blik, der var ladet med betydning.

”Så kan man aktivt gå ind og justere viljen med *nye* billeder. Man kan altså erstatte én forestilling med en anden ved at kode det ubevidste med nye billeder. Nye og stærkere billeder, der ikke alene

erstatte, men besætter de områder af det ubevidste, der er problematiske.”

”Altså ligesom at skifte kanal?” spurgte Jens.

Ole Houmann tænkte sig om.

”Ja,” sagde han så. ”Ja, det kan du egentlig godt sige. Lad os sige, at vi skifter kanal på dig om et øjeblik. I stedet for at se Nyhederne vil du hellere se noget sjovt, eller ... eller noget lækkert. – Ja, noget lækkert, ikke.”

”Jo, lad os sige det?”

”Godt, du vil altså gerne se noget lækkert for dig, hver gang, du er nødt til at tænke på penge, ikke?”

”Jo, men der er også andre ting.”

”Ja?”

”Det er også det her med, at jeg er deprimeret, jeg gerne vil have hjælp for.”

Ja, selvfølgelig, det forstod Ole Houmann godt og så på sit ur. Uret stod, så Jens ikke kunne følge med i tiden. Han skævede ned til sit armbåndsur, men egentlig vidste han det jo godt: Han skulle ikke snakke så meget, ikke tage mandens tid, bare lade ham arbejde. Men han *kunne* ikke lade være med at spørge. Han var nervøs ved tanken om, at den overvægtige hypnotisør om lidt skulle ind og rode i hans hoved.

”Penge er ikke alt,” sagde Ole Houmann.

Jens rystede på hovedet.

”Bare man har nok af dem, ikke.”

Jens lo nervøst.

”Men nu skal du høre - tilbage til sagen - du tænker for meget på din skilsmisse og det hus, I netop har solgt, når du går hjemme i lejligheden i Valby. - Det fortalte du for lidt siden, ikke?”

Jens nikkede.

”Okay, så din lejlighed i Valby er altså det ubehagelige billede, vi skal have skiftet ud med noget godt.”

”Acacievej!?”

”Nej, ikke Acacievej, noget andet.”

Men Acacievej var et godt billede, protesterede Jens. Acacievej var pragtfuld. Grunden til at han var træt og uoplagt var jo ikke, at der var noget galt med Acacievej. Det var bare fordi, han ikke havde kunnet blive boende på Acacievej på grund af dårlig økonomi. - Og oven i hatten ville hans kone altså også lige pludselig skilles.

Ole Houmann rømmede sig og så længe på ham.

”Hør nu her, Jens ...” sagde han så. ”Jeg vil nu hjælpe dig ved at få dig til at tænke på sex, hver gang du tænker på din lejlighed.”

Jens stivnede, men nikkede lydigt efter den pinlige situation for få øjeblikke siden.

”Når du vågner op igen, vil du komme til at tænke på sex med en nabo fra opgangen, hver gang du tænker på lejligheden og på dine problemer.”

”Nej!!!”

Jens tænkte på lille, buttede Joanna ovenpå. På hendes hoved, der rullede omkring på ryatæppet. Og Joanna i gyngestolen, der truede med at bryde sammen under vægten af kroppe, der ... - Føj!

”Nej! Jeg gør det ikke. Det dér vil jeg ikke være med til.”

Ole Houmann betragtede forbløffet Jens. Så rettede han sig i stolen. Det knagede, mens han bladrede i sin planlægningskalender. Han rømmede sig og kløede sig i skægget. Længe sad han sådan, uden at se op fra kalenderen.

”Jeg kan se på det hele, at jeg ikke kan hjælpe dig, Jens. Vi stopper her.”

Ole Houmanns tonefald var komplet ligeegyldigt.

“Men jeg synes, du skal være meget bevidst om, hvad jeg nu gør. Mit princip har nemlig altid været ”Fuld tilfredshed eller pengene tilbage”. Du får tydeligvis ikke noget ud af min hjælp og skal derfor heller ikke betale. - Jeg har faktisk lige sparet dig for 750.-.”

Jens forlod Ole Houmanns klinik med følelsen af taknemmelighed og lettelse over at være undsluppet endnu en udgift.

Da han nåede tilbage til bilen, var det første, han gjorde, at sikre sig, at der ingen lapper var på forruden. Yes! Han følte sig lidt kæk. Han havde ikke alene parkeret i en spasser-plads. Højre baghjul var desuden parkeret oppe på kantstenen, og det var ulovligt i denne del af byen.

Jens låste bilen op. Imens bakkede bilen ved siden af hans egen ud. Den blev holdende bag ham. Længe. Han lod som ingenting. Men idet han var ved at sætte sig ind for at køre af sted, hørte han en bilrude blive rullet ned.

“Du skal nok forberede dig på at få en bøde for at parkere ulovligt én af dagene.”

Han vendte sig og kiggede på den anden bil.

“Nå, du har måske meldt mig?”

“Ja, det der går sgu ikke,” lød en stemme fra den anden bil. Han kunne ingenting se på grund af reflekser i bilruderne.

“Prøv lige at forestille dig, hvad der ville ske, hvis alle kørte rundt som dig.”

Jens forsøgte at se igennem reflekserne i den fremmede bils forrude.

En bevægelse gjorde, at stikkeren kom til syne igennem reflekserne. Jens kiggede på ham. Med et ikke utilfreds udtryk satte manden sin mobiltelefon på plads i holderen.

Jens satte sig ind i Golf'en, men i det samme kørte den anden bil frem og blokerede Jens' bås. Jens drejede tændingsnøglen og satte bilen i bakgear. – Nu måtte idioten da fatte, at han skulle ud. Men nej ... Jens trykkede på hornet. Intet skete. Han vendte sig halvt i sædet og truede af stikkeren.

I det samme drejede en politibil om hjørnet og rullede ind i den tomme bås ved siden af ham. En betjent steg ud og bankede på sideruden. Jens rullede lydigt vinduet ned.

“Frys, eller jeg skyder,” sagde betjenten og grinede. ”Jeg kan se på det hele, at jeg er nødt til at notere dig for en ... ret grov parkeringsforseelse.”

Betjenten tog en kuglepen frem og gik om bag bilen.

I sidespejlet så Jens, at betjenten nikkede til stikkeren. Stikkeren gjorde ugenert hånende fagter, da han opdagede, at Jens kiggede på dem i spejlet. Betjenten så op fra blokken. Han så ud til at more sig. Da han lidt senere kom tilbage til Jens, kiggede han opgivende på ham.

”Du er godt klar over, at højre baghjul står oppe på fortovet?”

Jens nikkede.

”Du er også godt klar over, at jeg burde notere dig for det også, ikke?”

Jens nikkede igen.

Betjenten sukkede og læste blokkens indhold højt for Jens. Han rev gennemslagskopien af sin blok, foldede den en enkelt gang og stak den ned i Jens' skjortelomme.

”Der er ikke andet, vi har på denne bil, vel?”

Jens rystede på hovedet med røde kinder. Betjenten forlod ham med ordene, ”Hav en god dag.”

Politibilen kørte bort. Stikkeren rakte tunge ad ham, startede sin bil og forsvandt i den københavnske trafik. Jens så efter ham.

Han drejede ud og kørte fast i den værste aften-myldretid. Men da han hev et kort frem for se, om han kunne finde en alternativ rute, gik visse, utilsigtede konsekvenser af besøget hos Ole Houmann op for ham. Billeder drønedes igennem hovedet på ham.

Joanna i sofaen. Joanna på gulvet og i vindueskarmen. Joanna i gyngestolen. Kniplet

og bundet.

Selen strammede over bulen i bukserne. Det var ikke til at holde ud.

Ad helvede til

Jens stod i trappeopgangen og så på navneskiltene og opslagstavlen. Med en tegnestift var et stykke rosafarvet tøj monteret på opslagstavlen. Lige oven over stod der på et A4-ark:

"Til dig, der har hugget mit badetøj lige udenfor min fucking dør, mens jeg var nede for at hente mine indkøbsposer.

Du glemte at få denne her soltop med, og jeg synes, det er synd, da den matcher skidegodt. Håber, du bliver glad for dine tyvekoster.

Lisbeth, 1. tv."

Han gik op i lejligheden og så sig omkring i rodet. Så brækkede han låget af en malerbøtte. Han så sig omkring i stuen. To værelser på tredje sal i Valby. Fremleje. Men det var, hvad der var til at få, når man ikke lige havde to millioner.

Han pakkede malergrej ud og begyndte at dække af med aviser. Da han havde malet i en halv times tid, ringede det på døren.

"Dav!" sagde to stemmer i kor, idet han åbnede døren.

Han fik stukket en bukete i hovedet. Han skyndte sig at sige, "Tak. - Ja, undskyld, jeg har ikke nået at få lagt en dørmåtte ud," men blev afbrudt af stemmerne, der i kor sagde, "Det gør da ikke noget," og "Tænk ikke på det," og "Vi bor lige ovenover dig."

Usikkert til mode sænkede han bukette, der lugtede langt væk af tankstation med sit billige udseende og dårlige plastikfolie. Han var nødt til at invitere dem indenfor og tilbød at vise dem rundt.

"Det behøver du da ikke, alle lejlighederne er ens!"

De skraldgrinede. Manden ænsede ikke bunken af sammenkrøllede aviser til at tørre sko af i.

Jens betragtede skeptisk sine gæster. De var nogenlunde på hans egen alder, så det ud til, måske et par år yngre. Meget almindelige at se til. Faktisk så de utroligt kedelige ud. Kvinden var kvabset, manden hjulbenet. Ligegyldigt spurgte Jens, hvad de lavede.

"Vi arbejder i Park & Anlæg i kommunen. - Hvor står askebægeret?"

Manden pegede spørgende rundt i entréen med en pakke cigaretter.

"Desværre. Vi ryger ikke."

"Nå, så asker jeg bare i hånden."

Manden så sig omkring i entréen.

"Det gør vist heller ikke så meget, hvis jeg rammer ved siden af i dag, hvad?"

Jens viste dem ind i stuen.

Jesper tændte sin cigaret. En hæsliq os fyldte lejligheden.

"Ja, jeg hedder så Jens," sagde Jens.

"Jesper," sagde manden.

"Joanna," sagde kvinden.

Jens rømmede sig og så sig omkring i stuen med et tomt blik. Han kunne ikke dølge røgen, og der var ligesom ikke mere at sige. Han kastede et blik på malerbakken og rullen.

"Ja, I må undskylde, men jeg kan ikke byde på kaffe eller noget som helst, for alt står i kasser."

"Ja, ja, ja, det er klart," sagde Jesper.

"Nej, nej, nej," tilføjede Joanna. "Det skal du ikke tænke på. Vi kom også bare for at sige "Hej" og give dig denne her."

Joanna tog buketten ud af Jens' hænder og satte den ned i en målekande, der var stillet frem til fortynding af malingen. Heldigvis stillede hun dem lige ovenpå radiatoren. Jens så på buketten. Disse blomster fortjente nærmest at blive lagt direkte på radiatoren.

“Nå, men så ...”

Jens trak en malerdragt på. Omsider forstod gæsterne hans signaler og gik med mange venlige bemærkninger om, at han altid bare kunne spørge dem om det ene og få hjælp til det andet, og at han søreme også altid var velkomne til et glas rødvin ovenpå.

“Ja, den er fin med jer,” tænkte Jens og nikkede venligt.

Han gik i gang med at male vægfladerne.

I det samme ringede hans mobil i en jakke ude i entreen. Han løb derud og flåede den frem.

“Michael her!”

“Hej, Michael?”

“Har du husket det hele?”

“Du har selv været med til at pakke bilen, så hvis der ligger noget tilbage, er det din egen ...”

“*Only joking!* Nej, jeg ville bare lige fortælle, at Jan er kørt på trøsteshopping efter din afrejse. Og jeg går her og ærgrer mig over synet af en stor, grim lastbil i jeres indkørsel, tre flyttemænd og det blandingsmisbrug af en parforhold, som er flyttet ind i jeres hus. Det er kraftedername ellers noget af en flok beduiner, der er kommet til Acacievej! Alle mændene går rundt i de der pludderbukser, så de kan føde Allah.”

”Det er *wrap-around* træningstøj.”

”*Wrap* mig i røven, de ser lige muhamedanske ud af den grund! Og ved du hvad? - Så viser det sig sgu, at min nye nabo er en af de der IT-kometer med tre børsnoterede selskaber og 35 ansatte og hvad vil du have!”

“Det er sødt af dig, Michael, men det er altså ikke lige det, jeg har brug for at høre nu, vel!”

Pause.

“Nej, undskyld, Jens, jeg ville sgu egentlig bare sige ... at vi da kommer til at savne dig, ikke.”

Ved disse ord lænede Jens sig formildet op ad væggen. Det lød underligt? Han drejede sig og opdagede, at malerdragten var sølet ind i malet på venstre balle. Tapetet havde fået en stor plamage.

“Åh, nej!!!”

“Hvad er der?”

“Ikke noget! Jeg har bare ikke tid til at snakke nu, vel Michael.”

“Klart! Hils din eks. og sig til hende, at hun ikke må isolere sig for meget, ikke? Ha ha ha!”

Jens afbrød forbindelsen. Michaels åndssvage joke. Hvorfor fanden skulle han nævne Helle. Han lænede sig op ad væggen, men derved kom han til at svine endnu mere med den forbandede malerdragt.

Han tog sig sammen og gik ud i køkkenet og åbnede en øl. Han var i færd med at vride en klud hårdt op, da mobilen atter ringede.

“Shit!” råbte han. Han kom i tanker om plamagen ude i gangen.

Opkaldssignalet lød igen. Det var een eller anden idiot, der ville tale med Helle. Jens var lige ved at sige. “Så ring dog til hende!” og afbryde, men han tog sig i det og oplyste i stedet hendes nye nummer.

Et par timer senere dækkede Jens en sofa til med plastik og ringede efter en pizza. Da den var leveret, satte han sig ved en flyttekasse og anrettede den som et lille bord.

Mens han spiste faldt han hen i overvejelser om flyttekort og adresseændringer og Skatteforvaltningen. I tankerne lavede han en række huskelister. Han ærgrede sig over, at han ikke

havde fået sat tv'et til. Han syntes, at det manglede, når man spiste. Og det var pisse besværligt at spise pizza på en tom flyttekasse, fordi den svajede så meget. Han tænkte på sin situation. Valby var Københavns røvhul, men han skulle forhåbentlig kun bo her i et halvt års tid. Han var ikke bange for sutterne og narkomanerne. Det var mere alle de indbrud og tyverier. På den anden side var der noget asketisk ved det hele, som han godt kunne lide. Det var en ny start, det her.

Pludselig stivnede han. Oppe fra Jesper og Joannas lejlighed hørtes fnis og latter. "Nu holder de vel for helvede ikke fest en søndag aften?" tænkte han.

Så lød der klynk og suk, og inden længe sad han og forsøgte at spise sin pizza færdig til bollelyde.

Jens fandt fjernsynet frem. Tændte og skruede op. Men der blev gået til den, oppe på fjerde. Bankelydene var nok det værste. Tv'et kunne ikke overdøve dem.

Det blev en forsmag på hverdagen i opgangen i Valby. Jesper og Joanna dyrkede sex hver dag. Selv om søndagen blev Jens vækket af udskejelserne ovenpå. Hvordan kunne to mennesker, der så så ufatteligt kedelige ud, dyrke så meget sex?

Til hverdag begyndte det som regel med, at de fjollede i stuen, foran tv'et. Joanna begynde at le, Jesper gnækkede. Så hvinede Joanna i et par minutter, mens Jesper gryntede. Og så begyndte det for alvor. Først i sofaen, så over i en gyngestol, der larmede på de høvlede gulve. Så videre over i vindueskarmene. Efter at have udfoldet sig her en tid, gik Jesper og Joanna ofte ind i den anden ende af lejligheden. Her lød der smæk og klask og høje støn. Ofte hørtes også en mærkelig dunken, som når et hoved bankes imod et trægulv. Så gik de på badeværelset og tog et brusebad. Bagefter fortsatte orgiet i soveværelset.

Efter et par dage forsøgte Jens at overdøve Jesper og Joanna med stereoanlægget. Det hjalp. Ganske vist kunne han nu kun se tv med hovedtelefoner på, så længe løjerne stod på, men i det mindste blev Jesper og Joanna overdøvet. Men nu skete der det, at underboen klagede til viceværten over støjen. - I Jens' lejlighed!

"Jamen, så skulle I prøve at bo her," forsøgte Jens sig, da den sure vicevært stod foran ham i entréen.

Viceværten så på ham.

"Den slags kan jeg ikke gøre noget ved. Du er nødt til at skrue ned eller bruge hovedtelefoner."

Da Jens dagen efter ringede til advokaten, der bestyrede ejendommen, blev han bekræftet i formodningen om, at danske lejeboligers administrationer er svinenes tilholdssted. Efter at være blevet stillet på ventetone i et kvarter - heldigvis ringede han fra arbejdet i frokostpausen - fik Jens omsider advokaten i røret.

"Jaaahh?"

Det lød, som om manden talte med mad i munden, skønt der var flere timer til frokost. Jens forklarede ham om problemerne med overboerne. Atter fik han en smøre om privatlivets ukrænkelighed. - Så længe der ikke var tale om husspektakler ...

Jens insisterede og foreslog advokaten at forbedre ejendommen ved en akustisk isolering. Advokaten blev pludselig lang i spyttet. Det mest konstruktive forslag, han kunne komme med, var, at Jens skulle forsøge at indgå forlig med vores overboer. De skulle kun dyrke sex på tidspunkter, hvor det ikke forstyrrede.

"Jamen, de forstyrrer altid. Det er altid, når vi andre har fri, at de larmer."

Jens holdt på sit. Han hævdede stemmen og krævede, at advokaten satte de to horebukke på porten. Rigshospitalet havde en klinik, hvor man behandlede nymfomaner. - Vidste advokaten for resten det?

Advokaten lo, og Jens hørte hans tastatur klapre i telefonrøret.

"Hvad søren, du står da ikke registreret som lejer i mine papirer ... Aha! - Fremleje ... Nå, og du er én af den slags...," smaskede advokaten og lød næsten fornøjet.

“En kværlulant og en tidsrøver. Der er vist nogle ting i forbindelse med dette lejemål, der ikke kører, som det skal.”

Det gik op for Jens, at han var ved at blive sat på gaden. I ét nu så han et billede af sig selv på Lolland. Stående foran en roekule med egen indgang og fælles bad, mens B-holdets zombier omringede ham med døde øjne og skårede flasker og gamle kanyler.

Lynhurtigt skiftede Jens taktik. Efter massiv ros af advokatens praksis ønskede han ham en god ferie og lagde på med de venligste hilsener.

“What to do?” spurgte han sig selv.

Han tog lidt overtøj på og gik over på biblioteket. Om ikke andet kunne man da læse avisen.

Mens han sad og bladrede i aviserne så han sig omkring. Perkere, sutter og bumser. På et tidspunkt kom en yngre kvinde og satte sig ved siden af ham. Han havde lyst til at snakke med et normalt menneske og var lige ved at spørge hende, hvad klokken var, da en skarp pigestemme lød igennem lokalet.

”Mor! Kommer du, mor?”

Kvinden for op fra sin plads og forsvandt ud af døren.

Ved fire-tiden gik han hjem. Og hvad så han? Jesper og Joanna stod foran en Pakketrans-vogn og snakkede og pegede op på fjerde. I bilens bagende stod en enorm pakke. En sofa eller sådan noget. Med største forsigtighed bugserede fragtmanden kassen ud på liften.

Jens vendte om og satte sig på en bænk lidt derfra. Han betragtede arbejdet. Det gik langsomt, for Jesper forsøgte at hjælpe fragtmanden, mens Joanna løb frem og tilbage mellem trappedøren og fragtbilen.

Han rejste sig og gik over på Toftegårds Plads. På en bænk sad et par tabere. Han fortalte dem, at der var en flytning i gang. Han nævnte, at det var nogle flinke mennesker, der var ved at flytte ind, ovre i hans opgang. Han oplyste adressen og tilføjede, at de måske kunne få til et par håndbajere, hvis de hjalp til med at bære op.

Bagefter spiste han en ristet med brød ved pølsevognen. Da han kom tilbage til opgangen, stod Joanna og råbte og skreg ad de to stakler, som spæned ned ad gaden. Det så ud, som om den ene af dem løb med hendes taske? Jesper stod omme ved bilens bagende og telefonerede. Da politiet lidt efter ankom, gik Jens over på den anden side af fortovet. Han gik tæt op af husmuren hele vejen hen til opgangen og låste sig ind uden at se for meget på optrinnet. Den ene af betjentene så op fra sin blok, Jens fornemmede det i udkanten af synsfeltet. Heldigvis var Jesper og Joanna for oprevne til at opfatte noget.

Sov skat, sov

Helle lå vel og bollede med svinet nu ... Det var den tyndeste forklaring, jeg nogensinde havde hørt. Alt det pis med at terapeuten havde rådet hende til at bruge tid på sig selv, indtil skilsmissen var overstået. Hun skulle ud og købe reoler. Hun var nødt til at købe Emils vintertøj i god tid, og der var udsalg lige nu. Og så var det katten, der skulle køres til dyrlægen for at blive aflivet. Og så ville hun overnatte hos sin søster. Og bla-bla-bla. Hun skulle fanden, skulle hun. - Men hvad hun så i sådan en stodder, som gik i bøssesko med kvaster, det fattede jeg ikke?

Nå, ja, det passede mig egentlig meget godt, at hun ikke var hjemme. Man lå af helvede til på sofaen og i nat var dobbeltsengen min.

Desuden. I aften ville jeg gøre det. Pakken var som lovet kommet i en anonym boblekuvert. Mottoet på hjemmesiden var forbandet sandt: "Et barn har ret til at kende sin rigtige far." - Ja, Emil ville takke mig, når han var blevet gammel nok til at forstå, hvad der var foregået ...

Jeg gik og pakkede flyttekasser. Jeg tænkte på flyttemanden, der ville komme i overmorgen og på en kuvert, der lå gemt i bryggerset. Og jeg tænkte på den samtale, jeg havde haft med sin mor for nogle uger siden.

Jeg havde ringet til hende midt på eftermiddagen, så jeg kunne være sikker på, at hun ikke var for fuld endnu. Mens jeg fortalte, at Helle havde fundet en anden - at hun var flyttet over til ham fyren, og at hun ville skilles - havde moren lyttede opmærksomt og koncentreret. For en gangs skyld. Måske fordi hun blev mindet om sine egne skilsmisser?

"Er du sikker på, at Emil er din?" spurgte hun pludselig.

"Ja ... Det er jeg da."

Sådan. Der fik hun sagt det. Jeg kendte hende. Jeg havde set hende kigge på Emil, når hun troede, at de ikke så det. Vidste udmærket, hvad det betød, når hun så på Emil med dét blik.

"Nå, det er godt, min ven," sagde hun. "Men drengen ligner jo ikke rigtig nogen af jer og hans hårfarve ..."

"Mor, du ved godt, at man ikke kan bruge børns hårfarve til noget som helst!"

"Og du har aldrig været så klodset, Jens."

"Nej, mor."

"Men Emil har det jo svært, det kan enhver se, Jens."

"Ja, mor."

"Og jeg advarede dig også en gang om, at Helle måske lavede numre."

"Mor, jeg altså er nødt til at løbe nu."

"Emil ..."

Jeg vidste det godt. Jeg lød som Helle, når hun skulle have lokket drengen til noget. Drengen så et øjeblik op fra sin æske med McNuggets.

"Er du mæt?"

"Mm."

"Det har været en sjov dag, har det ikke?"

"Mm ... Hvornår kommer mor hjem?"

Drengen så på mig på en bestemt måde. - Var han ved at regne ud, at der var noget på færde?

"Hvornår?" spurgte drengen og væltede i det samme æsken, så maden røg ud over det hele.

"Snart. - Det varer ikke så længe, skat."

Jeg hentede en køkkenrulle. Mens jeg tørrede bordet af, skævede jeg til drengen.

"Nå, men er det så ikke ved at være tid til en eftermiddagslur, hva' kammerat?"

”Nej.”

”Hvis jeg nu sætter jeg en video på, så kan det være, at du bliver træt, så du kan få din eftermiddagslur ...”

”Jeg er ikke træt,” sagde Emil og smilede.

Jeg gik ind i stuen og satte en Disney på. Satte sig i sofaen og kiggede på skærmen. Det virkede efter hensigten. Mens traileren kørte, kom Emil ind og satte sig op i sofaen. Da filmen gik i gang, trykkede drengen sig ind til mig, og efter tyve minutter sov han omsider.

Jeg rømmede sig og kiggede ned på det sovende barn. En trækning i den ene mundvig. Jeg ventede endnu fem minutter. Uendeligt forsigtigt lagde jeg drengens hoved på en pude og listede ud i bryggerset for at hente testen.

På vej tilbage til stuen tænkte jeg på garantien om, at test-resultatet ville holde i retten. Fint nok, hvis det skulle komme til det. Nu da det – efter et halvt års skænderier - var kommet til en afgørelse mellem os, følte jeg egentlig ingen vrede ved tanken om, at prøven formodentlig dokumenterede, at det ikke var mig, der var far til Emil. Det ville være bedst for alle at få rene linier. Og så sparede jeg også de penge ...

Da jeg kom tilbage, lå Emil og legede med en Pokémon-dukke.

”Er filmen ikke god?”

”Nej.”

”Skal far sætte en anden på?”

”Nej.”

Jeg lagde pakken på sofabordet og satte mig ved siden af Emil. Atter trykkede drengen sig ind imod mig. Opfattede intet af filmen. Kiggede på videoens ur hvert halve minut. Da filmen var slut og rulleteksterne kørte, sov Emil dybt. Savl drev ned af barnets kind, ned på mit lår.

Måske var det forkert at lave en dna-test på et sovende barn? Sludder. Drengen havde ret til vide, om jeg var hans far.

Jeg lænede sig frem i sofaen. Sofaen føltes kæmpemæssig, der var langt hen til sofabordet. Jeg tog pakken, åbnede den og tog gummihandskerne, vatpinden og opbevaringsposen frem. Uendeligt forsigtigt trykkede jeg Emils hage ned, så jeg kunne komme til med vatpinden. Så hurtigt og blidt som muligt kørte jeg den rundt i drengens mund, mens jeg hviskede, ”Sov, skat, sov. - Skat, sov, skat.”

Idet jeg lukkede opbevaringsposen om vatpinden, gjaldede en fanfare fra fjernsynet. En ny trailer gik i gang. Emil vågnede, inden jeg nåede at få handskerne af. Drengen satte sig op og så på mig.

”Hvad laver du, far?”

Jeg flåede handskerne af og lagde hånden beroligende på Emil.

”Det er noget, skolelægen har givet mig. Så de kan se, om børnene skal vaccineres.”

”Jeg vil ikke stikkes,” sagde Emil.

Han sprang ud af sofaen og pilede ud i køkkenet. Jeg ragede testudstyret sammen og skyndte sig efter drengen. Jeg skjulte testen i en rygsæk, der stod i hallen. Da jeg ud i køkkenet, stod drengen med køleskabsdøren på vid gab og var ved at åbne en risbudding.

”Nej, Emil. Du skal ikke begynde at spise det der nu. Far skal først lave mad, ikke?”

”Jo!” sagde drengen og lukkede køleskabet med bægeret i hånden.

”Nej betyder nej.”

”Nej betyder ja!”

”Nej, det gør ikke, Emil.”

”Jo, far!”

Emil greb McDonalds-posen fra køkkenbordet og begyndte at slå mig med den.

”Jo! Jo! Jo!” skreg han.

Jeg trak drengen ind til mig og holdt ham fast. Det hjalp, når drengen mærkede, at han ikke kunne røre sig. Han hylede, men på et tidspunkt ville han give op.

Inde i stuen kunne jeg høre tv'et gå i gang. Så var videobåndet løber ud. I det samme ringede telefonen. Jeg gav fanden i det hele, slap ungen og tog den. Emil løb ind i stuen. Det var fra BoGodt. Om jeg kunne deltage i ferieplanlægning i næste uge? Joh, det kunne jeg vist godt, løj jeg. Jeg havde masser af tid. Jo mindre, jeg var nødt til at opholde sig i huset, desto bedre.

Jeg lagde på og gik ind for at slukke fjerneren.

Emil sad på gulvet, lige foran deres ret nye 26" widescreen, som de ikke kunne blive enige om, hvem der skulle have. Jeg greb remoten og gik i stå. For hvad var det dog for gyseligt lort, ungen sad og gloede på? Mennesker, der sprang ud af vinduer fra et højhus. Og billeder af et andet brændende højhus og derefter af et fly, der torpederede bygningen.

Reflektorisk trykkede jeg på sluk-knappen og forberedte mig på skrigeriet.

Adult Attraction

"Nu skal du bare tage det fuldkommen roligt, Jens. Der er ikke nogen, der bider dig, hvis du ikke er med på noget. Der er også en bar, hvor du kan få lidt at drikke, og der er fjernsyn."

Jan hev Michael i ærmet.

"Det er altså gejl og lir og nøgent kød, der kører på fjerneren, det må du lige være forberedt på, ikke."

Michael og Jan havde hentet Helle og Jens i Valby, og de kørte ad Søndre Fasanvej mod Frederiksberg.

Michael sad ved rattet, klædt i en kropsnær buksedragt. Helle var nærmest ukendelig, så megen makeup havde hun taget på, hun havde til gengæld ikke ret meget tøj på under sin frakke. Jan var klædt i en neutralt farvet, tynd rullekravesweater. Hun lignede sig selv, tænkte Jens.

"Og så en sidste ting."

Michael parkerede bilen i en sidegade til Valby Langgade og vendte sig i sædet.

"Når vi kommer derind, hedder jeg George efter George Michael, Jan hedder Janni efter Janni Spies, og Helle hedder Randi som i det engelske udtryk for liderlighed. Dig kalder vi bare Jones."

"Efter Tom Jones?" spurgte Jens.

"Nej. Bare fordi det er nemmest, ikke."

Jens gøs, da de trådte ud på fortovet. Han var iklædt et lyseblåt sæt af noget, Helle kaldte faldskærmsstof. – Han havde ikke måttet tage sine underbukser på, for de ville kunne ses igennem, sagde hun. Stoffet så nogenlunde ud som nylon, men klistrede mod huden på en anden måde. Da de tidligere på aftenen klædte om, havde Helle rystet på hovedet, da hun så ham i det nye tøj.

"Det går ikke ..."

Hvad hun mente med det?

Hun svarede ikke, men gik ud på toilettet og hentede en dåse hårvoks. Da hun kom tilbage, ordnede hun hans hår.

"Træk maven lidt ind," sagde han.

Jens rettede sig op og trak maven ind.

"Så," sagde Helle. "Nu ligner du Christopher Lambert i *Subway* ... lidt."

Jens' hår føltes som et stort, klistret og stift fremmedlegeme.

"Du skeler på samme måde."

Jens gik hen til spejlet. Helle havde strøget hans hår tilbage og trukket det ud i hundredvis af små totter, der pegede i alle retninger.

"Helt ærligt ..."

"Helt ærligt *hvad?*"

"*Behøver* jeg at tage med, Helle?"

"Jens, vi har diskuteret det 200 gange ..."

"Jo, men ..."

"Jens!"

Jens adlød hende. Han ville gøre næsten hvad som helst for at redde deres ægteskab.

Køresyg, slap og underligt til mode fulgte Jens de andre til Adult Attraction.

"Det er hér, Jens," sagde Michael og åbnede en havelåge.

Jens så sig omkring. Huset var en stor, gammel villa og måtte være en formue værd. - Og så var det altså bare en sexklub?

"Hej George!"

”Arne! My man!”

Michael omfavned længe Arne, værten i Adult Attraction. Arne var klædt på en måde, der mindede Jens om Travolta i Saturday Night Fever. Det var åbenbart sådan, at alle gæsterne fik et knus her? Michael og Arne lignede næsten et par meget nære venner, som ikke havde set hinanden i lang tid. Bag dem stod Jan og Helle og ventede på at få et knus. Helle var rød i kinderne og trippede utålmodigt. Jan så roligt til.

Han havde fået ondt i maven, og der var allerede kommet svedskjolder på hans tøj. Han mærkede Helles vurderende blik.

”Og dét er så vores gæst!”

Arne kom hen til Jens og omfavned ham. Et langvarigt og ubehageligt varmt favntag, hvor Jens tydeligt fornemmede værtens tunge krop. Jens havde altid afskyet kropsbehåring, og Arne var nærmest lodden. Arne slap ham og gik ind.

”Her.”

Stående i døren rakte Jan ham en lille joint.

”Jan, du ved, jeg ryger ikke ...”

”Det er bare lidt pot, Jens.”

Jan nikkede og strøg en tændstik. Jens så på hende. Så snuppede jointen, tændte den og røg den lynhurtigt.

Jan kiggede overrasket på ham.

”God dreng, Jones!”

”Okay!” sagde Helle.

Føj! Jens følte sig rundtosset.

De gik indenfor og kom ind i en stue. Herinde sad en snes mennesker i små grupper omkring borde og i sofagrupper.

”Hej, Randi-skatter!”

Næppe var de kommet ind ad døren, før en ranglet mandsperson, klædt i noget der mindede om badeudstyr, sprang op fra en hjørnesofa. Her havde han siddet i en ret intens omfavnelser med en kvinde. - Og han tiltalte altså Helle ”Skat” og begyndte uden videre at kysse hende?

Som Helles ægtefælle rømmede Jens sig naturligvis, svimmel og forvirret. Helle hvinede og tog manden i skridtet uden på de diminutive badebukser, som han var iført under en ærmeløs T-shirt.

Idet de snurrede rundt i en omfavnelser, så Jens, at der stod ”Club La Santa” på hans T-shirt. Det fik ham til at tænke på, om de monstro kunne have set manden før. Tre gange tidligere havde Helle og han besøgt Lanzarote. Han kunne umiddelbart huske fire mænd, som de havde haft selskabelige relationer med på La Santa Sport. Men jo mere, han betragtede fyren foran sig, som nu lynede Helles kjole ned, desto mere sikker blev han på, at han aldrig havde set denne mand på La Santa Sport.

Men hvor kunne det så være? Hvor kunne denne mandsperson have opbygget et forhold til Helle, der var af en sådan karakter, at hun fandt sig i, at han nu også hængte hendes stropløse brystholder op og befamlede hende på ryggen.

Jens kunne ikke komme i tanker om det. Han satte sig forvirret på sofaens armlæn og betragtede, hvorledes Helle trak mandens badebukser ned og begyndte at gnide på hans halvstive lem. Manden havde en ring om sin penis, men heller ikke det sagde Jens det mindste. Han følte sig forholdsvis sikker på, at ingen i deres omgangskreds gik med den slags, og derfor hjalp det ham ikke yderligere at iagttage, hvordan Helle i næste øjeblik greb fat om ringen og med voldsomme ryk drejede den rundt på det nu fuldt erigerede lem. Manden gav sig højlydt, men i næste nu trykkede han sig ind imod hende. Helle lod både kjole og brystholder falde.

Med et blev Jens sig pinligt bevidst om, at kvinden, som den fremmede mandsperson for lidt siden havde forladt, sad og sendte ham blikke. Situationen kunne misforstås. Det kunne se ud, som om Jens spionerede på et regulært – om end endnu stående – samleje. Tanken om, at nogen således kunne mistænke ham for at være voyeur, var skrækkelig. Jens må have rødmet, eller også misforstod kvinden et eller andet i hans kropssprog. I hvert fald kom hun hen til Jens og begyndte at berøre ved ham på intime steder. Pludselig omfavnede hun ham og kyssede ham vådt. Hun slikkede ham i øret. Jens' tanker var på det tidspunkt temmeligt uklare, og han følte det, som om man trak en varm snegl rundt i hans ansigt.

Samtidig med, at denne kuriøse situation var opstået, opfattede han nu, at den fremmede mand kastede Helle om på en hynde på gulvet og hoppede løs på hende. Havde Helle ikke samtidig jublet, er det næsten helt sikkert, at Jens ville have sagt noget til fyren.

Netop da gik det op for Jens, hvor det var, han kendte manden fra. Manden, som kopulerede med Helle, var den selv samme, som sidste forår havde beskadiget Golf'en under en parkeringsuheld. Det var i hvert fald, hvad Helle dengang havde fortalt!

Skaderne havde været så omfattende, at Jens i raseri havde opsøgt manden, da Helle viste ham en seddel med hans adresse. Efter grundigt at have forklaret, hvor dyr den lange ridse hen over højre bagdør og -skærm var og hvor høj en selvrisiko, deres police havde, havde Jens givet idioten sit visitkort. Manden havde kastet et enkelt blik på kortet – som kom fra Jens' forrige arbejdsplads - og sagt, "Du kan få en røvfuld, hvis du nogensinde kommer anstigende her igen."

I et voldsomt følelsesudbrud kastede Jens kvinden, som var i færd med at åbne hans bukser, fra sig. Hun lod sig falde tilbage i sofaen, og ud fra hendes udtryk at dømmes forventede hun vist samme behandling, som Helle netop nu fik på gulvet foran dem. Men Jens forlod stuen uden et ord. Rasende over igen at møde fyren bag den forbandede forsikringssag.

I den næste stue var en del personer samlet omkring en bar. Mindst fire af dem dampede løs på cigaretter. Trods røgen gik Jens målbevidst hen til disken og bestilte noget at drikke. Han var frygtelig tør i munden.

"Si. Hvad vil du have?" spurgte en nøgen mandsperson, som øjeblikket forinden havde stået dybt bøjet over et køleskab og derved havde udstillet sin bagdel til almindelig morskab for barens gæster.

Jens turde ikke bestille danskvand.

"Bloody Mary?" lød det fra baren.

"Nej tak," sagde Jens. "Jeg bryder mig ikke om tomatjuice."

"Harvey Wallbanger?"

"Harvey What?!"

"Ja, altså ... Vi stiller dig op med et romerlys i røven, og så skal du have ..."

Tak, Jens behøvede ikke at få mere at vide.

"Bare giv mig ..."

Efter en lynhurtig, indre gennemspilning af diverse klassiske westerns vidste Jens nu, hvad han ville have.

"En dobbelt whisky med is," bestilte han med en nyvunden fasthed i stemmen. Men også med en vis latent aggressivitet. I hvert fald med en tydelig personlig gennemslagskraft, der måtte påvirke selskabet. Ingen ville vove pelsen imod ham efter den bestilling.

Drinken blev sat foran ham. Han skyllede den ned i en enkelt slurk og satte glasset fra sig med et lille smæld.

Antydningvist fornøjet med sig selv bemærkede Jens et lynhurtigt smil hos tjeneren. Der måtte være tale om imponerethed, og det bekræftede Jens i, at han havde handlet rigtigt ved at bestille og drikke som et mandfolk.

"En til," beordrede han.

"Det var satans, Jonesy," lød Michaels stemme muntert bag ham. "Helle ligger og puler løs inde ved

siden af, og så skal jeg finde min ven her – ved baren! – hvorfor finder du dig ikke en dejlig dame. Der er masser af dem i aften.”

Jens vendte sig og rynkede panden som Cary Grant i *High Noon* i scenen, hvor han i kirken må konstatere, at ingen i hele byen tør hjælpe ham i kampen mod de fæle skurke.

Michael havde et temmelig stort rosa silketørklæde over skuldrene. Intet andet. Takket være Jens' gode opdragelse undgik Michael at blive kompromitteret. Ikke én gang kom Jens' blik i nærheden af hans kønsdele. Jens lod sig heller ikke distrahere af, at Michael uafladeligt gjorde tegn til en kvinde, som stod på den anden side af baren.

”Jones,” sagde Jens. ”Navnet er ”Jones”.”

En ny drink blev stillet på disken foran Jens.

”Nåh!” sagde Michael ved synet af glasset. ”Jeg hører, at du er begyndt at ryge sjov tobak, og nu er det altså med den på. - Ja, ja: Erfaren mand er god at gæste.”

Jens tømte sit glas og så på Michael. Hans øjne løb i vand. Michael smilede. Bevidst om sin rolles begrænsninger nøjedes Jens med at gengælde smilet med et høfligt nik. Men hvor var han dog tør i munden i aften? Han måtte have noget mere at drikke.

Michael satte sig på barstolen ved siden af Jens. Han gned distræt på sit lem, mens han blinkede til kvinden på den anden side af bardisken.

Kvinden rejste sig og kom hen til dem, iført en hofteholder, der absolut ikke klædte hendes noget overvægtige krop. Hun gav Jens et så voldsomt elevatorblik, at han nær havde fået whiskyen galt i halsen.

”Det her,” sagde Michael med armen om kvinden, og mens han gned på sit lem. ”Det her er Linda. - Linda Lovelace.”

Jens bestilte en tredobbelt whisky og kunne godt mærke, at de to nu forventede, at han skulle sige et eller andet. Han havde det ikke godt, men rømmede sig og nikkede.

”Nice to meet you, Linda,” mumlede han.

Michael og Linda skreg af grin. Hun flyttede samtidig Michaels hånd ned til sit eget skridt og begyndte at masturbere med hans hånd.

”Nej, nej, nej,” sagde hun samtidig. ”Det er bare mit alias. Jeg er da dansk. - Polygamt pæredansk.”

”Vi er alle sammen polygame!” jublede Michael. ”Lindas navn er perfekt, Jonesy. - For Linda hér ...”

Med et lille sæt jog Michael en finger op i fru Lovelace.

”Linda lever virkelig op til sit tilnavn ”*deep throat*”.”

”Det var da et interessant kaldenavn?” sagde Jens.

Det svimlede for ham. Han ignorerede de grimasser, Michael og kvinden skar.

”Hendes klitoris sidder lige inde bagved drøbelen. Du kan selv se efter ved lejlighed,” sagde Michael.

”Jeg sutter bare pik, så englener kommer,” stønnede hun.

Endnu en drink blev skyllet ned. Jens så mig omkring. Det flimrede for hans øjne. Han skævede til Linda og Michael. Linda havde sat sig op på skødet af Michael. Barstolen vippede under dem, mens de tungekysede og bollede. Det så faretruende ud.

Jens så op. Alle omkring baren gloede ugenert på Michael og Linda. Han lod som ingenting og bestilte en ny dobbelt whisky.

”Jonesy,” sagde Michael pludselig. ”Kender du den om nonnerne på værtshus?”

Jens gav sig god tid, negligerede den latterlige tiltaleform og rystede på hovedet. Han stirrede ud i luften med et tomt blik. Nye gæster dukkede hele tiden op.

”Der sidder tre nonner ved baren i et værtshus. Den ene siger til de to andre, ”Jeg havde en alterdreng oppe i min celle i går.”

Arne var kommet ind i stuen og stod og snakkede med en kreds af personer omkring

sig.

””Nå!” siger den anden nonne så. “Skulle det være noget? - Jeg har da haft to - velvoksne - organister oppe i *min* celle ... På samme tid””

Lindas tempo steg, mens hun klynkede af fryd.

I det samme trådte Helle ind i stuen. - I selskab med forsikringssvindleren! Jens' blod kogte. Det virkede helt rigtigt på dette tidspunkt at skylle whiskyen ned, efterfulgt af et hvæs og et beslutsomt, såret blik. Han rankede sig, tørrede sig om munden med bagsiden af hånden, tog sig til hoften for at sikre sig, at revolveren var afsikret. Hostede tørt for at markere sin tilstedeværelse over for de andre. Men det var desværre ret svært at koncentrere sig på grund af Michael og Linda stønnen. Han bestilte endnu en drink.

”Den tredje nonne siger ikke noget,” gispede Michael, ”Hun glider bare ned over barstolen!”

Linda og Michael stønnede og grinede, mens de andre gæster satte sig i en rundkreds på gulvet omkring Arne. Jens fik sin whisky og hørte Arne forklare, at den leg, selskabet skulle i gang med, var en *get-together*-leg, så alle sammen kunne lære hinanden bedre at kende, og måske slappe endnu bedre af. Forsikringssvindleren sad med en arm om Helle. - Hvordan skulle Jens dog kunne slappe af?

Reglerne var enkle. Deltagerne skulle i rækkefølge nævne deres alias og finde på et rim ud fra modellen: jeg-hedder-xxy-og-jeg-kan-godt-lide-xxz. Næste deltager skulle repetere alle de foresiddende deltagers aliaser med samt de dertil hørende rimord. Hvis man gik i stå, havde man ”diskvalificeret” sig til den efterfølgende gruppesex. De to dygtigste ville kun kunne dyrke sex, *ono-to-one*, sagde Arne. Alle lo.

Første deltager sagde, ”Jeg hedder Ilse, og jeg kan godt lide pølse.”

”Det var da ikke et rigtigt rim!”

”Jo, det var skidegodt, det der med pølse. Jeg kender hende ud og ind, og det er sandt!”

Der var allerede optræk til et venskabeligt skænderi. Men Jens vidste, hvordan den slags pludselig kunne udvikle sig. Hurtigt og blodigt. Jens rejste sig og mærkede med ét alderen og det svækkede syn, nøjagtig som Clint Eastwood i *Unforgiven*. Men det troede da pokker med al den røg.

Han tog en dyb indånding for at kontrollere, at lungerne fungerede. Så tømte han sig fuldkommen for luft. Også det lykkedes. Han holdt vejret. Et øjeblik mærkede han, hvordan kroppen krampagtigt forsøgte at trække luft ind igen, og hvordan lokalet samtidigt syntes at udvide sig. Han nægtede sin krop ilt. Den skulle ikke forurenes yderligere.

I næste nu svigtede benene under Jens.

”Jeg er ramt!” tænkte han.

Da han kom til sig selv igen, kiggede han op i et kvindeansigt.

”Gør det ondt?” spurgte hun.

”Kun når jeg griner,” svarede Jens og forsøgte at hæve sig op på den ene albue. Han mærkede samtidig, at kvinden, som lå på knæ ved siden af ham, var begyndt at befamle ham i skridtet.

”Næ, næ, næ,” sagde han. “Sådan leger vi ikke her.”

Men Jens klarede den ikke. Hans arme svigtede, og han sank kraftsløs tilbage på gulvet. I frøperspektiv så han kvinden misforstå dette. Hun begyndte at åbne hans bukser.

Helle kom hen til dem. Forsikringssvindleren var sammen med hende. Hun kiggede ned på Jens og askede en cigaret over ham.

”Av! Hvad gør du, Randi?!”

Hans udråb henledte opmærksomheden på Helle. Alle navnelegens deltagere stod pludselig i en rundkreds omkring dem.

”Jeg ryger, Jens,” sagde Helle.

”Hvordan kan du gøre det mod mig? – Efter alt, hvad jeg har gjort for dig.”

”Fordi jeg har lyst til det.”

Michael dukkede op i mængden.

”George! Du må hjælpe mig. Randi ryger!”

”Hvad er der med ham?” spurgte Michael Helle.

Helle skar ansigt og hviskede noget til ham.

”Hvad sagde du?” spurgte Jens.

Helle rystede på hovedet.

”Randi, kære Randi, jeg beder dig ...”

”Jeg sagde bare ”Lille Jens klynker som sædvanlig,” svarede Helle omsider og så ærgerlig ud.

”For Lille Jens har altid klynket. Lille Jens er en drengerøv. Lille Jens har altid været en drengerøv og en vatpik, som ikke kan tilfredsstille en kvinde.”

Jens begyndte at græde. Han kæmpede sig om på siden og kravlede ind i næste stue. Herinde sad Abdal og Henriette og brødrene. Jan var der også. Hun kyssede Henriette, som var ved at gnide hende ind i olie.

Abdal lod en kæmpemæssig joint gå rundt. Ved lugten kom Jens til at smile det skæve smil, som John Wayne sender sine modstandere i *El Dorado*. Ulykkeligvis glemte han i sin svækkede tilstand at tænke på, at smilet også virker særdeles tiltrækkende på kvinder.

Da Jan og Helle så Jens, råbte de ”Bunkepul!” i kor og kastede sig over ham.

Kommen i lommen

“Mm ... Og det er godt? ... Kan hun noget? ... Jeg skriver det lige ned, ikke ... Helt sikkert ... Det gør vi næste gang, ikke.”

Helle talte i telefon. Men hvorfor lød hendes stemme sådan? Hvem var det, hun snakkede med?

Stående med øret trykket mod døren kunne Jens akkurat høre sin kone tale i telefon. Det var svært at opfange alt, hun sagde, for hun gik rundt med den trådløse, som hun havde for vane, og pillede og rettede på ting i stuen.

Helle stod i den fjerneste ende af rummet. Jens lindede på døren. Karmen knagede, og han nåede ikke at liste tilbage i sengen, inden Helle smækkede soveværelsesdøren op i hans tinding, så det svimlede for ham.

Jens sprang op i sengen og trak dynen op under næsen.

“Hvad har du gang i?!?” råbte hun.

“Jeg var på vej ud i køkkenet efter et glas mælk.”

“Du har en hel kande mælk stående herinde i forvejen.”

“Den er blevet lunken ...”

Helle så på ham. Telefonen lå stadig i hendes hånd. Han håbede intenst, at hun havde lagt på?

“Du er simpelthen så ynkelig, når du forsøger at lyve, Jens.”

Det var ikke til at holde ud, når Helle råbte sådan. Det havde altid mindet ham om hans mor, når hun var fuld. Gudskelov sænkede hun stemmen.

“Hvor er du dog et skvat,” sagde hun. “Du kan ikke engang indrømme, at du belurer mig.”

“Jeg er brændt ud. Jeg ved ikke længere, hvad jeg gør.”

“Har du nogensinde vidst det?”

Jens kiggede op i loftet, men drejede langsomt blikket i Helles retning. Håbede, at hun kunne se, hvor dårligt han havde det.

“Ved du hvad,” sagde hun. “Det her går slet, slet ikke.”

“Nej,” sukkede han. “Det gør det ikke. Jeg er brændt ud.”

“Ja, og jeg er ved at være slidt op, jeg kan sgu ikke både trække læsset for os begge to og oven i købet gå og holde dig i hånden.”

“Nej, det ved jeg godt.”

“Men så stå dog op, menneske!”

“Jeg har ikke noget at stå op til.”

“Vel har du da så. Hvis du så bare gad at gå over på indkøb, gøre lidt rent og vaske op. - Men nej, nej. Lille Jens er deprimeret, lille Jens skal køres på skåneprogram. Og jeg kan ikke engang få Bente til at tage sig af dig.”

“Har du ringet til *mor*?!”

“Ja. Jeg kan ikke klare det her alene længere.”

“Hvad sagde hun?”

Helle skar tænder.

“Bente sagde, “Min søn?! - Han er ikke min søn, han er et økonomisk problem.””

“Det eneste, mor tænker på, er penge.”

“Men Bente har jo ret, Jens. Du er sgu et problem, er du klar over det?”

“Hvem var det, du talte med?”

“Nogen,” sagde Helle og satte sig på sengekanten. “Vi snakkede blandt andet om dig. Jeg fik et tip til et sted.”

“Om mig? - Et sted?”

“Ja, hvor de behandler folk ... Alternativt.”

“Jamen, jeg er da ikke syg?”

“Jens, du er impotent, og så har du en depression, og jeg kan ikke få dig til at gå til lægen. Du nægter at indse, at der er noget galt med dig. – Du er ikke meget værd, kort sagt.”

“Jamen ...”

“Her er adressen. Du kører selv derover. Jeg har ringet og aftalt, du kommer derover søndag aften ved 8-tiden.”

Helle trak en lap papir op af skjortelommen og rakte ham den med en alvorlig mine. Der stod en adresse på den. Postnummeret var uhyggeligt højt.

”I øvrigt har jeg tænkt over det,” sagde Helle og gjorde mine til at forlade soveværelset. ”Jeg vil separeres.”

Det var for længst blevet mørkt, da Jens nåede frem. Udmattet af den lange køretur kørte han ind i landsbyen, fandt frem til den oplyste adresse og parkerede bagerst i en række af biler, der stod parkeret udenfor hækken.

I indkørslen så han, at husets gavl var udsmykket med billeder af trolde, hekse, drager, svaner, prinser, prinsesser og feer. Alt sammen motiver fra eventyrene, men sat sammen på en måde, så han ikke var i stand til at se, hvilke eventyr, billederne forestillede.

Dørklokken fungerede ikke, og efter at have banket på og ventet udenfor en rum tid åbnede han døren og gik ind. Der var to døre i den lille entré, der var møgbeskidt og fyldt med overtøj. På en stor knagerække hang jakker og frakker i lag på lag. Jens' egen frakke faldt på gulvet, da han forsøgte at hænge den fra sig. Igennem væggen hørtes latter? Jens tog skoene af, frakken under armen og trak en kam igennem håret. Han åbnede den ene af dørene. Et mørkt toilet? Han rettede på pandehåret og åbnede den anden dør.

En stor stue, der summede af liv. Mindst tyve mennesker sad i livlig samtale i stuen, og luften var både varm og tyk af røg. Han fandt en plads på en bænk ved et af rummets tre spiseborde.

Der var ingen skranke, ingen receptionist og ingen formaliseret velkomst af nogen art. Ingen tog nogen synderlig notits af Jens, og han følte det, som om han var spadseret lige ind i en privat sammenkomst. Mange nikkede dog venligt og smilede til ham.

Han henvendte sig til kvinden ved siden af. Spurgte, hvem der var “Karen”. Hun svarede, at Karen lige var ude i køkkenet og gøre klar til aftenkaffen. Kvinden, der var omtrent på hans egen alder, fortalte nu, at hun hed Linda, og at det var tredje år i træk, hun besøgte Karen. ”Jeg kommer til Eventyrhuset, fordi Karen har haft så fantastisk virkning på min brystkræft.” “Eventyrhuset?”

Jens så på Linda. Hun lignede en af hans kusiner. Hende, der var ansat i Unibank. Hun havde de samme Bedstemor And briller, men hun var naturligvis ikke tyk på samme måde.

“Ja, så du ikke gavlen uden for?” spurgte hun.

“Joh, men jeg kunne ikke finde ud af, hvad det forestillede.”

“Det er *alle* eventyr!” sagde Linda. “Hvad hedder du?”

“Jens. - Men hvad mener du med ”alle eventyr”?”

“Vi gik sidste sommer og malede huset sammen med Karen, og hun sagde, at det var vigtigt, at vi malede eventyrene, som *vi* selv syntes, de skulle være blevet fortalt.”

Lindas oplysninger undrede Jens. Men i det mindste havde han nu en kontakt i den mærkelig forsamling.

“Derovre sidder Tove og Birgitte,” sagde Linda og pegede på to kvinder, der sad i en sofa umiddelbart overfor dem.

“De er søstre, og de er her altid ... I hvert fald altid, når jeg er her.”

Kvinderne lignede sigøjnere, der havde forklædt sig i dansk tøj. Begge talte dog et umiskendeligt jysk, som Jens umiddelbart havde lidt svært ved at tyde. Den ældste havde et furet ansigt og gråhvide stænk i det sorte hår. Søsteren var måske ti-femten år yngre. Begge kvinderne havde hoftelangt hår, der hang i lange tjavser ned over deres skuldre. De lignede faktisk en og samme kvinde på forskellige alderstrin.

“Tove er den ældste, og det er forresten pudsigt ... De har begge to været gift med Herman.”

“Herman?”

Ja, han er dyrlæge og vældig flink. Jeg tror nok, han også kommer i aften.”

“Ja?”

“Jo, altså, først var han gift med Tove i tolv år, og så blev de skilt, men så fandt Herman og Birgitte sammen!”

“Men de ser da ud til at komme meget godt ud af det med hinanden?”

“Ih, ja. De bor sammen.”

”Bor de sammen?”

”Ja, sammen med Herman.”

“Hvad fejler de?”

“De har kræft, begge to.”

Linda sænkede stemmen og lænede sig ind imod ham med et betydningsfuldt udtryk.

“Begge to?”

“Ja, det er brystkræft - ligesom mig! - og det er noget, der løber i deres familie. - Både deres mor og oldemor døde af brystkræft.”

I det samme kom en ældre kvinde ind i stuen. Hun lignede en gårdkone fra reklamerne for økologiske mejeriprodukter. Hun satte et kagefad på bordet og så sig omkring.

“Nå, der er kommet nye til,” sagde hun ved synet af Jens. Et øjeblik tav alle og så på ham.

Karen tog stuens eneste ledige stol og satte sig foran Jens.

“Er det dig, der er Jens?”

Der var blevet helt stille i stuen. Jens nikkede og håbede, at folk ville genoptage snakken.

“Og hvorfor er du så kommet?” spurgte Karen.

Jens så på hende. Hendes ansigt var rynket, hendes øjne næsten skjult under tunge øjenlåg, men blikket var mildt. Hun virkede venlig og interesseret.

“Jeg er brændt ud,” sagde han så dæmpet som muligt, mens han forsøgte at regne ud, hvordan de andre nu ville reagere.

“Ha! Det er da kun kakkellovne, der brænder ud!”

Almindelig latter, der omgående blev afbrudt, da Jens fortsatte. Han følte, han var nødt til at sige det, som det var. Af hensyn til sin behandling.

“Jeg har fået svært ved at komme op om morgenen og komme i gang.”

“Er det nyt ... for dig?”

“Ja, jeg har søreme altid ...”

“Har du børn?”

“Vi har en lille søn.”

Karen så på sine hænder. Hun strakte dem ud foran sig og inspicerede de kortklippede negle.

Et eller andet ved situationen fik Jens til at sige, at barnet jo naturligvis ville savne ham, men han var hos Karen.

“Hvis du bare har fortalt ham, hvornår du kommer hjem igen, skal du ikke spekulere over den slags.”

Hun rettede nu blikket direkte mod Jens og smilede til ham.

“Karen!” sagde en af søstrene. “Karen, du skal altså lige høre noget!”

Karen rejste sig og gik over til sofaen. I det samme trådte en grønklædt mand med en jagthund ind i stuen. Han gik hen til Birgitte og Tove og satte sig.

”Nå, så du havde altså brystkræft?” spurgte Jens.

Et eller andet skulle de jo snakke om.

To timer senere havde Linda fortalt ham sin historie. Hvordan hun for tre år siden fik en cyste i det ene bryst i forbindelse med en langvarig lungebetændelse. Hvordan cysten var begyndt at vokse ukontrollabelt, til brystet var én stor knude. Hvordan hun havde gennemgået en kemo-behandling og først for alvor blev dødssyg.

”Lægerne sagde, at jeg måtte have fjernet brystet, hvis jeg skulle overleve. ”Der er gode proteser,” lokkede de, men jeg strittede imod og fik samtidig en depression. Så gav de mig lykkepiller og pressede mig for et ”ja” til den operation. - Og det var netop da, at jeg hørte om Karen!” sagde Linda. “En af mine venner kom hjem og fortalte om hende.”

”Ja?”

Linda var opslugt af sin historie, og Jens lod blikket vandre over forsamlingen af landsbytosser.

”Ja, det er sådan, Karen virker. De, der har brug for hende, finder hende.”

Timerne gik. Jens drak for meget kaffe. Han svedte, og maven rumlede. Luften var forfærdelig. Alle kæderøg tilsyneladende? Karen også, mens hun umærkeligt cirkulerede rundt og talte med folk. Alle virkede både muntre og glade ... og de så nærmest raske ud?

”Hvordan klarer I opvasken?” spurgte Jens for at dreje samtalen ind på noget mere muntert end Lindas cancer. “Har I opvaskemaskiner?”

”Opvaskemaskiner? Vi vasker da op i balje på gammeldags manér.”

Linda lo.

”Jamen, med al den service, alt det bestik ...”

”Vi vasker bare alle sammen vores kopper op, inden vi går i seng. De skal stå ude i køkkenet i vægskabet. Og efter aftensmaden og frokost vasker vi op sammen. – Det er ikke noget problem.”

Jens simulerede et undertrykt gab.

”Nå, men ... Jeg ville også så småt til at gå i seng.”

”Så godnat da,” sagde Linda.

”Får vi en nøgle af Karen?”

”Du går bare ind på et af værelserne og finder en ledig seng.”

”En ledig seng?”

”Ja, der er tre store soveværelser hernede, og så er der loftet ovenpå.”

”Sovesale?”

”Njah, det er mere sådan nogle lidt store soveværelser med mange senge i.”

”Så vi sover altså alle sammen i ...” sagde Jens, mens han betragtede Herman. Karen talte med Birgitte og Tove. Herman tændte en cigaret for hende. Han var skægget og iklædt grønt jagttøj og langskaftede ragsokker. Sin grønne kasket havde han hængt fra sig på stolens ryglæn. Hunden sad lydigt imellem hans ben. Tove og Birgitte kiggede fra Herman til Karen.

”Og Baldur her, han var ved at dø af cancer i tyktarmen,” sagde Herman. Gradvist ophørte snakken i stuen. Det var tydeligt, at folk hørte efter, hvad Herman havde at sige.

“Jeg fik ham for øvrigt af en af mine jagtkammerater,” fortsatte Herman. ”- Nå, men jeg satte ham på en vegetarkur. Salat og reven gulerod i tre uger. Han blev rigtig trimmet af det.”

Herman tog hunden på sidebenene og trak ud i hundens sul. Han greb hundens hoved og trykkede sit ansigt ned imod dyrets nakke med et stort grin.

”Og så healede jeg på ham, til canceren var forsvundet,” sagde han med ansigtet trykket ned i

pelsen.

Karen så rundt i stuen. Hendes blik standsede ved Jens. Øjenbrynnene skød op i panden, og en smule af hendes øjne kom til syne.

”Vis os, hvordan du gør, Herman.” sagde hun. ”- Vis os, hvad det er, du gør.”

Herman lagde sin cigaret fra sig i askebægeret.

”Kom, Baldur. - Ret op!”

Det lød som et signal til, at hunden skulle apportere. Opmærksomt afventede Baldur ordrer.

Herman begyndte nu at heale hunden fra hovedet, ned over ryggen og hele vejen om til bagpartiet. Langsomt førtes hænderne 5 centimeter over dyrets pels. Hunden sad prustende med lukkede øjne og åben flab. Savl dryppede på gulvet. Karen sagde ikke noget til det. Der var helt stille i stuen.

”Husk bringen,” sagde Jens for at bryde den pinlige tavshed.

Herman stoppede sine bevægelser og så overrasket op. Birgitte og Tove og Karen og alle stuens øvrige gæster stirrede på Jens. Herman nikkede og tog sin cigaret, der lå og osede i et askebæger. Så begyndte Birgitte og Tove at le overstadigt. Karen kløede sig eftertænksomt på næsen. Linda gav Jens en albue i siden og hviskede, ”Herman *kæler* ikke for hunden. – Han *healer*.”

Da klokken blev elleve, rejste Karen sig og sagde, ”Nå, så vil jeg sige godnat.”

Hun forsvandt igennem en dør til en mellemgang og pludselig rejste alle sig og stillede op i kø ved køkkendøren. Kopper og askebægre og tallerkener skulle vaskes op. Bagefter stillede man sig op ved badeværelset.

”Der er faktisk en plads inde ved os,” sagde Linda til Jens, mens de vaskede deres kopper op.

”Ja? Jeg skal bare lige have hentet min taske. - Jeg glemte den ude i bilen.”

Da han kom tilbage, var stuen mennesketom, men der lød plaskelyde på toilettet.

”Jeg er herude. Kom bare ind,” kaldte Linda.

”Det er i orden, jeg venter gerne,” svarede Jens og tømte hurtigt sit overtøj for pung, nøgler og mobil. Lagde det alt sammen i rejsetaskens skjulte lomme.

Linda kom ud fra badeværelset. Hun havde skiftet til et forvasket mintgrønt joggingsæt.

”Øjeblik,” sagde Jens og skyndte sig ud for at børste tænder.

Linda ventede på ham i stuen, da han var færdig.

”Kom,” sagde hun og trak af sted med ham til en dør for enden af en temmelig lang mellemgang.

Foran en dør for enden af gangen standsede hun og pegede. Jens nikkede sammenbidt. Rummet næsten mørklagt, men folk sov aldeles ikke. Da døren gik op, strømmede snakken ud imod dem.

På værelset stod sengene i to geledder langs væggene. Der var næsten ingen gulvplads, kun umiddelbart foran døren var gulvtæppet synligt. I et vindue glødede en lille standerlampe.

”Godaften,” hviskede Linda.

”Hej, hej,” lød det dæmpet fra sengene i halvmørket.

Linda lagde toilettasken på gulvet ved siden af en seng og kravlede op i den. Hun klappede på madrassen ved siden af sin egen og sagde, ”Denne her er ledig.”

Der stod Jens med og tøvede med sin rejsetaske. Hvor skulle han sætte den? Der var ikke plads på gulvet. Han tøven blev bemærket.

”Stil du bare tasken ude på gangen. Der står den godt i nat.”

Han var tvunget til at lægge sit tøj og stille tasken i mellemgangen. Jens kunne ikke finde kontakten til loftsbelysningen og måtte skifte til pyjamas i døråbningen, mens alle kunne glo på ham. Jens lukkede døren og kravlede over Lindas seng. Hun gjorde plads for ham, mens han

hurtigt rullede soveposen ud på sin soveplads under vinduet. Ivrigt undskyldende.

”Det gør ikke noget,” lo hun dæmpet.

Jens krøb ned i soveposen og lagde sig med ansigtet ind mod væggen og lod, som om han sov med det samme.

Næste morgen klokken halv otte blev de vækket ved en banken på døren. Lyden mindede Jens om den kaserne, hvor han havde aftjent sin værnepligt. Måske var også, fordi alle her snakkede jysk?

Med det ene øje på klem så Jens nu, hvordan alle dem, han delte værelse med, satte sig op, tog noget frem under hovedpuderne og tændte en lighter, som de førte rundt omkring tingen i cirkulære bevægelser. Bagefter stod de op og klædte sig på, mens de hilste godmorgen.

Da Jens følte sig sikker på, at ingen kom tilbage efter noget, stod han op og klædte sig på. Sin taske stillede han for en sikkerheds skyld op i sengen. I stuen var der siden i går aftes anrettet et stort morgenbord med havregryn og mysli, cornflakes og brød og smør og syltetøj. Et utal af termokander var sat frem på både morgenbordet og stuens sofaborde.

Samtidig med, at han hældte mælk over sine havegryn, tændtes den første cigaret, og snart var stuen fyldt med røg. Også dette mindede om kasernelivet. Næppe havde han tømt sin tallerken, inden Karen med et let blik på ham sagde, ”Nå, venner. - Skal vi se at komme i gang.”

Alle rejste sig og børstede tænder og vaskede op på skift. Da opvasken var afsluttet, gik man af sted i små flokke. Ud på gaden i den lille landsby, hen forbi kiosken og ned ad en villavej. Ved et lille, rødt parcelhus drejede Karen og Eventyrhusets gæster ind.

”Hvad tænker folk, når de ser dig komme gående med os?” spurgte Jens Karen, da de stod foran indgangsdøren.

Jens havde mast sig frem. Han ville gerne vide noget om, hvad behandlingen egentlig gik ud på.

”De tænker såmænd ikke noget,” sagde Karen. ”De kan ikke sige noget, for jeg er den, der har boet længst her i byen,” sagde Karen og låste døren op.

”Boet her længst?”

”Ja, min tip-tip-oldefar grundlagde byen hér.”

”Nå, for søren!”

Jens så sig omkring på vejen, der var bebygget med lutter parcelhuse?

”Men kom nu med ind,” sagde Karen og åbnede døren.

En stribet kat kom til syne og gned sig op ad alle. Den spandt højt. Folk tog den op på skift. Skeptisk skævede Jens til katten, i takt med at den nærmede sig hans stol. Hvor var det dog en rigtig grim gårdkat. Den så fed ud, men var sikkert bare gravid.

Der var mange siddepladser i huset. Folk slog sig uden videre ned i stolene og sofaerne, der stod overalt. Snakken gik lystigt. Nu skulle behandlingen ellers til at begynde?

Jens så sig omkring. Udefra havde huset set almindeligt ud. Indenfor var der et næsten ubeskriveligt virvar af ting og farveindtryk. Langs alle vægge og fra gulv til loft var huset indrettet med hylder og kroge og knager, hvorpå der lå og stod og hang legesager og effekter af enhver art.

Gummislanger, edderkopper, bemalede æg, perlekæder, plastikmykker, tinsoldater, dukker, hatte, kapper, udklædningstøj, tandafstøbninger i overstørrelse, cd'er ophængt i skinnende rækker på en snor, uudsmykkede kranse, røde chilifrugter, gule elpærer, plastikfrugter i alle farver, metalgenstande og mærkelige dingener i hundredvis.

”Lightere” og ”Træting” stod der på nogle kasser, ”Ting af sten” stod der på andre.

”Jens, jeg tror, jeg starter med dig i dag.”

Karen pegede på en mægtig, blå flyverstol. Fra loftet hang der vinylslanger mægtigt til dem, Jens kendte fra hospitalet. Et sted i baggrunden lød en dæmpet hvislen.

”Hvad er det, man kan høre?” spurgte Jens.

”Det er kompressoren. - Bare sæt dig til rette.”

Karen tog hans sko og strømper af.

”Nu skal du se,” sagde hun og trak fryseposer udover hans fødder. Så bøjede hun sig og tog to store filtstøvler frem fra en hylde under stolen. De lignede den slags hjemmesutter, man kan finde i håndarbejdsudsalg, men var tillige udstyret med en messingstuds, som Karen tilsluttede en af slangerne i loftet.

Støvlen begyndte omgående at stramme. Med trykluftsystemet, skabtes et undertryk i støvlen, der fik den til at trække sig sammen. I løbet af ingen tid pressede støvlerne regelmæssigt på hans fødder, fra ankelen og nedefter.

Jens trykkede sig tilbage i sædet og stirrede op i loftet, men det var slet ikke som at være hos tandlægen. Der var ingen billeder, ingen klassisk musik, intet til at adspredde tankerne. Der var kun Karen, og hun så på ham, som om der var noget i vejen?

”Bare slap af. Snak med de andre mens du sidder lidt med det her på.”

”Nu er det vores tur!”

Tove og Birgitte sad skråt overfor i en topersoners sofa. De jublede, da Karen nikkede til dem og pegede på flyverstolene ved siden af Jens’, og de fnisede glædestrålende og pludrede sammen om en eller anden sygehistorie, mens hun efterfølgende gav dem plastikposer og støvler på.

Bagefter vendte Karen sig atter mod Jens. Hun trak slangerne ud af hans støvler, hev støvlerne og fryseposerne af og inspicerede fødderne. Ganske vist havde han vasket tærne inden afrejsen til Jylland, men han var alligevel ikke tryk ved situationen.

”Undskyld, men hvad laver du, Karen?” spurgte Jens og lod, som om han var kilden. Han trak fødderne til sig.

Fra sin ende af stolen betragtede Karen ham indgående.

”Du skal aldrig undskylde, hvis du ikke mener det, eller hvis du ikke har grund til det.”

”Nej, men jeg ville bare lige ...”

Karen rejste sig og gik et øjeblik.

”Her,” sagde hun, da hun kom tilbage.

Karen lagde en plastiktiger, en perlekæde med perler i røde nuancer og en muskatnød i Jens' skød.

”Sid med det.”

Hun forlod hun ham igen, men kom tilbage med en lille, gennemsigtig pose. Også den lagde hun i skødet af Jens.

”Kommen” læste han på pakken.

”Lig lidt med det,” sagde hun og vendte sig imod Tove og Birgitte. I samme øjeblik Karens blik faldt på de to kvinder, fornemmede man tydeligt, at deres stemmeleje gik i vejret.

Tyve minutter senere gik Karen forbi Jens. Hun standsede.

”Ah-ah-ah, ikke sidde sådan,” sagde hun og pegede på hans hænder.

”Må jeg ikke trille tommelfingre?”

”Nej, du må aldrig sidde med flettede fingre på den måde.”

”Hvorfor dog ikke det?!”

”Nej, for filen, det er negativ energi.”

”Negativ energi?”

”Ja, og nu må du godt brænde af.”

Jens så uforstående på hende. Karen knipsede. Straks blev mindst tre lightere rakt frem mod hende.

”Så brænder du af ... Sådan her.”

Karen viste Jens, hvordan han skulle tage hver ting, han havde siddet med, og med en tændt lighter trække en cirkel af ild omkring objektet.

Jens gjorde dette og så, hvorledes også søstrene sad og ”brændte af”. Han rømmede sig.

”Hvad er det egentlig, vi gør her?”

”Nu har vi fået trukket nogle af de dårlige kræfter ud af dig, og nu skal de brændes af!” sagde Karen og tændte en cigaret. Dette virkede som et tegn til søstrene, som ved dette syn omgående tændte cigaretter.

”Er det okkult, det her?”

”Nej, nej! Det er skam lutter gode kræfter, vi bruger.”

”Din tiger har det ikke så godt.” sagde Karen. ”Og det samme gælder den røde farve i dig.”

”Den røde farve?”

”Ja, dine kvindelige energier. – Men hvis du vænner dig til at sove med denne her ...” Karen pegede på plastiktigercen. ”Under din hovedpude og i øvrigt husker at brænde muskat af hver morgen, og endelig vænner dig til at gå med det her i lommen.” Karen pegede på posen med kommen. ”Så vil du komme til at fungere bedre i løbet af kort tid.”

”Men jeg bruger ikke sovedyr,” indvendte Jens.

Tove og Birgitte kluklo.

”Vi er så glade for at komme her,” sagde søstrene til Jens, da de senere fulgtes tilbage til Eventyrhuset for at spise frokost. ”Man får det bedre, og Karen er så god, så god.”

”Men jeres rygning kan da ikke være sund. I ryger alle sammen. - Burde I ikke ...”

”Næ, næ, næ,” afbrød den ene af kvinderne ham.

”Nej, nej, nej,” tilføjede den anden, ”for rygning er ikke skadeligt, slet ikke. Man skal bare ryge og ellers sørge for at brænde godt af omkring sig. Muskat er fremragende. Hvis du brænder muskat af dagligt, så sker der in-gen ver-dens ting.”

”Det eneste, du er nødt til at vende dig helt af med, er bandeord. Bandeord er negativ energi.”

”Jeg bander af princip ikke,” løj Jens.

”Nå, men det er godt. Nu skal du prøve at blive lidt bedre til at være sammen med andre mennesker. – Og så holde øje med din røde farve.”

Han så spørgende på dem.

”Ja, altså din bløde side og din vrede side, ikke? – Og husk så at brænde din ting af, hver morgen når du vågner.”

”Så jeg må altså ikke bande og ikke flette fingre, men jeg må godt ryge?”

”Ja!” lød det i kor.

Efter en lang eftermiddag, hvor Jens havde kedet sig gudsjammerligt, ikke havde kunnet finde et fornuftigt menneske at tale med og det meste af tiden havde pillet ved perlekæder og legetøj, var det en lettelse at assistere Linda ved opvasken.

”Jeg er ergoterapeut på smerteklinikken på Riget,” fortalte hun.

Jens nævnte sit job BoGodt uden at gå i detaljer. Han nævnte ikke, at han kun var tilkaldevikar på ungdomspensionen, og at det var AF, der havde skaffet ham jobbet. Hun så interesseret på ham. Han fortalte om arbejdet med de unge mennesker på BoGodt.

”Nej, hvor er det flot, at du kan snakke med unge på den der fuldkomne åbne måde.”

Ved den efterfølgende tilberedning af kaffe og hjemmebagte småkager glædede Jens sig til Karens signal til, at det var sengetid. Han følte sig udmattet, skønt han intet havde foretaget sig hele dagen. - Godt, at man kunne køre hjem igen i overmorgen

Et hold patienter kom hjem fra en udflugt til et sted, Karen kendte. De havde været borte hele eftermiddagen og bar store blomsterkæder om halsen. Roser? Jens så undrende på Karen. ”Ja, I har jo alle sammen problemer med mindreværd. I skal være bedre til at rose jer selv.”

"Og det der hjælper?"

"Ja, for nu roser de jo sig selv."

Jens nikkede og tog et stykke kage.

Omsider sagde Karen "Godnat". Folk myldrede ud for at vaske op og børste tænder. Den næstsidste, som Jens skulle tilbringe i Eventyrhuset. Denne gang afventede han strategisk, at alle var gået ind på værelserne. Som den sidste børstede han tænder og skiftede til pyjamas på det lille badeværelse. Han skævede til kalkreenderne og mærkerne efter tandpasta på spejl og fliser og kunne næsten høre Helles kommentarer. Måtte hun få et antiseptisk badeværelse i sit næste liv ... Det var vist også bedst, at hun, som var sygeligt jaloux, ikke hørte noget om sovefaciliteterne hos Karen. – Nå, alt det lort ville jo snart være fortid.

I gangen kunne han høre, hvor livligt snakken stadig gik over alt. Det mindede i hvert fald ikke om kasernen, hvor stemningen havde været enten sur og tavs eller lummer og plat, alt efter hvilke videofilm, der var blevet lejet.

Forsigtigt åbnede Jens døren til soverummet.

"Kom du bare ind, Jens. Vi sover ikke," sagde nogen. "Vi ligger lige og får godnathistorie."

Jens kravlede ind over Linda, mens "godnathistorien" blev fortalt færdig.

"Nå, men jeg havde altså for en del tid siden været til behandling hos en clairvoyant på grund af kræft i sædlederen og fået nogle forskellige ting af ham. Jeg vidste egentlig godt, at Karen havde advaret mig imod den slags. Men altså, jeg havde fået et kassettebånd med nogle ting, den clairvoyante havde indtalt, et videobånd og flere andre ting med hjem ... - Og så kommer jeg hjem en dag, og idet jeg træder ind i stuen, begynder den yngste af vores hunde, som vi netop har købt hos en opdrætter i Italien, at pisse på gulvet. Ikke bare strinte, men altså virkelig pisse, så det løb ud over det hele. Det var tydeligt, at der tale om en demonstration, ikke."

Der opstod en lille pause, fordi nogen hostede voldsomt og vendte sig i sengen. Jens lå på ryggen og kiggede op i loftet. Hans tær var iskolde, kaffen rumlede i maven og holdt ham lysvågen.

"Jeg tænkte "det her bliver jeg godt nok nødt til at ringe til opdrætteren om. Det kan være, at han kan sige noget om, hvad vi skal gøre." Og jeg sætter mig så om aftenen og taster hans nummer. Der er ret mange cifre, når man skal ringe til Italien, så det tog noget tid, og da røret så bliver taget, så er det den clairvoyante, der svarer!"

Linda tog hans højre hånd og trak den ind til sig under dynen. Hendes hænder var behageligt varme.

"Og Karen *havde* jo sagt til mig, at jeg skulle smide alle den clairvoyantes ting ud, og det havde jeg sådan set også gjort, ikke. Jeg troede, jeg havde smidt alt ud, men der måtte helt klart være noget, jeg havde glemt. Det var jo naturligvis det, der har stillet mig om til den clairvoyante! Jeg ledte og ledte, og jeg kunne bare ikke regne ud, hvad det var for en ting, jeg havde glemt."

Linda holdt Jens' hånd i sin og strøg den varsomt.

"Så hentede jeg Karen, og ved I hvad, hun kommer lige ind i stuen, ser sig omkring et øjeblik. Og så går hun direkte hen til videoreolen og tager båndet fra den clairvoyante frem og siger, "Nu kan jeg da godt forstå, at dine hunde tisser på gulvet, Egon." - I kan tro, at jeg fik smidt det videobånd ud i en fart!"

"Jens," hviskede Linda, mens snakken gik i de andre senge.

"Ja," svarede Jens, stiv som et bræt.

"Jeg vil vise dig noget,"

"Ja," sagde han og lukkede øjnene.

Med den ene hånd trak Linda sin bluse op, men den anden førte hun Jens' hånd op sit venstre bryst.

"Kan du mærke noget?"

”Nej,” svarede han og skævede til Linda. I halvmørket fornemmede han tydeligt, at hun smilede et strålende smil.

”Er det ikke fantastisk?” hviskede hun og førte hans hånd rundt på sit bryst, der var rundt og blødt og varmt.

Kan det være sandt?

"Kan det være sandt?" tænkte Jens.

Han sad i S-toget og var netop blevet ringet op af mægleren, som havde oplyst, at han havde fundet nogle seriøse købere til Acacievej 43. Om han og Helle ville komme og underskrive papirerne i morgen? - Jo, det var da klart.

Jens undrede sig, for umiddelbart følte han ikke noget særligt. – Jo, måske nok lettelse over, at deres kronisk dårlige økonomi om ikke alt for længe måske ville være fortid. Men ellers følte turen i S-toget helt som normalt.

Hjemme oplyste han Helle, at de var blevet bedt om at møde op hos ejendomsmægleren dagen efter, klokken 18.00.

"Til møde?"

"Ja, han har fundet nogle købere. Vi skal have papirerne underskrevet salgsaftalen, ikke."

Helle græd af lettelse. Jens satte sig ned for at holde hende med selskab. Bagefter gik han til squash, og først dér gik det op for ham, at det virkelig var slut. Når huset var solgt, var det helt slut imellem ham og Helle. Og hvad med Emil? Han var i krise. Han havde brug for hjælp. Michael mærkede med det samme, at der var noget rivende galt.

"Hvad fanden er der galt med dig, Jens?" sagde han og samlede bolden op i det bagerste hjørne af banen.

"Jeg har lidt ondt i skulderen."

"Pis med dig! Der er sgu da noget galt her. Du er godt nok ikke verdens bedste spiller, men du plejer da at kunne ramme bolden i serven?"

Jens gik til bekendelse over for Michael. Huset ville blive solgt dagen efter. For anden gang den eftermiddag græd han. Han fortalte vennen alt om, hvor slemt det havde været, mens huset havde stået til salg. Hvor bange han havde været for tvangsauktion. Alle de ting, han ikke kunne sige til Helle.

Michael lagde en trøstende arm om ham. Jens var lettet, men følte sig også frygteligt flov. Træningen gik naturligvis i vasken.

Helle og Jens havde taget pænt tøj på, da de dagen efter kørte af sted til ejendomsmægleren. De ønskede ikke at fremstå som fallenter, men ville tværtimod gerne tage sig ud som unge, mobile karrieretyper. Såkaldte *free agents*, der som 25-årige har egen virksomhed eller givtige aktieobligationer. Folk med millionindtægter som bor der, hvor arbejdsopgaverne er.

"Du er projektorienteret, dynamisk og ubundet af materielle omstændigheder," sagde Jens til sig selv, idet de trådte ind ad døren.

Han så på Helle og fortsatte, "Min kone er selvstændig, handlekraftig og er i besiddelse af æstetisk sans på den rigtige – immaterielle – måde."

Mens han trykkede hånd med en smilende mæglerassistent kværnede det i ham, "Vi er frie. Vi har kontrol over vores tilværelse. Vores hus bestemmer ikke over os."

En mægtig hånd blev rakt frem imod ham, og han hørte mæglerens bløde stemme sige, "Ja, det er køber ..."

Jens så op. Kæk og frank og fri ønskede han at møde købers blik.

"Abdal ..."

Køber var araber!

"Og Henriette El-Ali."

Og hans kone var hvid!!!

Jens måtte et øjeblik støtte sig til en stol på kontoret. Kunne ikke få luft. Han løsnede

slipset. Rystet betragtede han køberne, han netop var blevet præsenteret for. De var klædt i løbetøj eller sådan noget og stod og sniksnakkede med mægleren, som om alt var i den skønneste orden. - Tænk, at møde op til denne begivenhed i en træningsdragt! De skulle skamme sig, skulle de. Om et øjeblik underskrev de en bindende salgsaftale, og derefter stod dørene på Acacievej - et af de nye, statusgivende kvarterer i København - åbne for dem.

Abdel var mistænkeligt bred over skuldrene. Han lignede et af ”pumpevrage”. Dem Michael og han så ofte havde gjort grin med i Fitness-centeret, når de var behørigt udenfor hørevidde. Men det værste var, at han var tatoveret som en rocker. I joggingblusens halsåbning sås et runemønster, der var tatoveret ind i mandens hals. - Runer på en muslim?!

Henriette var også stor og bred. Det gik op for ham, at hun var højgravid. - Selvfølgelig, det kunne han have sagt sig selv. Hver gang en perker lægger mobilen, bliver damen gravid. Det vidste enhver.

Jens så nærmere på kvinden og fandt, hvad man kunne forvente. Lige over hendes venstre bryst var der en hvid plet på hendes bluse. Det lignede et dryp tandpasta, som hun enten havde overset eller var ligeglad med.

Han så igen på Ahab. Ingen kæder. Ingen vielsesring. Ikke engang en mobil?
”Og du skal skrive under her og her ... og her,” sagde mægleren og pegede smilende på en række papirer, der var lagt ud på bordet foran dem, uden at Jens havde bemærket det.

Et øjeblik betragtede han skeptisk papirerne. Der var sorte krydser på dokumenterne i underskriftsfeltet. - Kunne Abdullah være analfabet?

”Ja, du skal bare skrive din autograf dér, hvor jeg har sat kryds,” sagde den venlige mæglerassistent.

Fra jakkelommen fremdrog Jens en Montblanc fyldepen, han havde lånt af Michael. Han skrev under som i en tåge. Smilede alt, hvad han kunne. Det var vigtigt at udstråle succes. Man må ikke fremstå som en taber, når man sælger hus.

”Hvorfor sælger I det dejlige hus. I har jo – efter hvad vi har fået at vide – ikke boet der så længe?” spurgte køber på fejlfrit dansk.

Jens forklarede, at der var gode og fornuftige grunde til, at de solgte.

”Abdallah” sagde han og smilede så meget, at han var ved at få krampe i kinderne. “Vores karrierer trækker os imod nye horisonter.”

”Abdal,” lød svaret.

”Hvadbehager?”

”Jeg hedder Abdal.”

Helle reddede situationen med sin venligste og mest imødekommende latter og gav sig til at sludre med Henriette. Mægleren bød på gammel dansk, men både Abubabu og Jens takkede nej.

Helle kørte bilen hjem, for Jens havde det dårligt. De vekslede ikke mange ord med hinanden den aften, men gik tidligt i seng. Hvad skulle de også have snakket om? Emil havde influenza og lå bedøvet af antibiotika. Så havde man da ikke det problem at spekulere på, tænkte Jens. Næste morgen stod Jens tidligt op og skyndte sig af sted på arbejde.

Næste formiddag blev han ringet op af Helle.

”Er det i orden, at Abdal og Henriette kommer og viser huset frem for deres familie i aften?” spurgte hun.

”Hvornår?”

”Han spurgte, om det var i orden, at de kom i aften, klokken 18.30.”

”Ja, men huset er jo hans nu ...”

”Jo, men så var det, jeg tænkte, om du ville være sød og tage inden om i Netto og købe friske frugter og tørrede frugter og urtete?”

”Friske frugter og tørrede frugter og urtete?”

”Ja, de er jo nok alle sammen muslimer, ikke, og jeg har hørt noget med, at de ikke må spise andet, når de er på besøg hos danskere.”

”Hvad har du hørt?”

”Det er lige meget, bare du lige køber ind, ikke skat.”

Helle afsluttede samtalen, og han kunne få sig selv ikke ringe hende op igen. Kunne ikke fortælle, at han faktisk mente, at det måtte være *køberne*, der skulle give *dem* noget og ikke den anden vej rundt. Fik aldrig sagt, hvor hårdt det ville tage på ham at vise hr. og fru Abibal med samt deres stamme rundt i nummer 43.

Efter at have løbet rundt og gjort hysterisk rent over alt, var de præcis klokken 18.30 klar med 4½ liter urtete og adskillige fade med frugt. De havde klædt om og sad nu i køkkenet og ventede. Et kvarter senere ventede de stadig. Der gik tyve minutter, femogtyve minutter og først med en halv times forsinkelse hørte de bildøre smække udenfor. Familien Abbababba var omsider ankommet.

Fem biler, tyve mennesker - heraf flere børn i pille- og fumler-tumleralderen - registrerede Jens. Naboer og genboer måtte nu affinde sig med, at kvarteret kontamineredes af nydanskere. Jens tænkte på parkeringsproblemet. Carporten havde akkurat plads til to personbiler, hvis man satte spandene til øko- og restaffald udenfor. Men *fem* biler? Hvad ville grundejerforeningen sige?

Da menneskemængden var på vej op ad Helles havegang, anlagt i minimalistisk, japansk stil, og et øjeblik standsede ved havedammen og kiggede på karperne, gik det op for Jens, hvad det var for biler gæsterne kørte i.

Mercedes Roadster SLK, BMW M3, Chrysler Town&Country, Rover 45 og en Renault Mégane Scenic?

Dørklokken lød. De for ud og kastede sig begge frem for at åbne døren. I forvirringen kom de til at spænde ben for hinanden, så Helle halvvejs faldt ud af døren, idet de åbnede. Gæsterne lo. Jens tjekkede slipseknuden. Helle rettede febrilsk på håret.

De nåede end ikke at sige ”velkommen”, inden de fremmede væltede ind. Udover Abdolmut og Henriette var et forældrepar, tre brødre og to søstre, samt diverse ægtefæller og børn mødt op.

Helle nævnte muligheden for at se haven i det fine vejr. Et signal til at påbegynde rundvisningen. Alle detaljer skulle gennemgås for gæsterne. Jens gennemgik huset. Helle tog sig af haven.

Vægkonstruktionernes økologiske isoleringsmaterialer. Den automatiske termostatstyring. Emhætten i rustfrit, svensk stål. Brusekabinen med italienske fliser. Naturgasanlægget. Solcelleelementerne og jordvarmeanlægget.

Acer Palmatum Atropurpureum. Yucca Filamentosa. Asclepias. Meconopsis. Echinacea Purpurea. Græsplænen af Dæhnfeldts kostbare og langsomtvoksende, men yderst mosresistente *Golf Turf DeLuxe*-blanding.

Da rundvisningen nærmede sig carporten, gik det op for Jens, at noget var helt galt. Gæsterne fulgte smilende med, men de hørte ikke efter, hvad han og Helle fortalte. De gik omkring og hyggesnakkede med hinanden og med børnene. Børnene var heldigvis gammeldags opdraget. Velopdragne og stille fulgte de med de voksne på rundvisningen. Intet blev væltet og ødelagt. De stjal heller ikke.

En af de fremmede pegede på et nedløbsrør og sagde, at det da vist ikke var helt i vinkel. Da fornemmede Jens klart den maskerede kritiske sans, gæsterne var mødt op med.

Helle spurgte venligt Henriette, om hun havde mod på at passe have?

Jov, det havde hun da ... Indtil tvillingerne kom, og så kunne det da være, at hun kunne få sin mor til at slå græsset.

”Nå!” sagde Helle. ”Skal I have tvillinger? – Der bliver nok at se til.”

”Jov,” sagde Henriette. ”Men så var der nok noget familie, der kunne hjælpe til.”

”Ja, mon ikke.”

Helle rømmede sig. - Om Henriette kendte til alle de vækster, som haven var tilplantet med?

Jov, Henriette mente nok, at hun kunne se, hvad der skulle rykkes op, og hvad der ikke skulle rykkes op, når det var, at haven var groet til i ukrudt.

På vej mod garagen skævede Jens til Henriette, som gik ved siden af ham. - Jov, den var god nok. Hun gik i det samme, plettede tøj som i går!

Pludselig hørte han, at gæsterne snakkede om forbedringer på huset.

Forbedringer?!

Jov, der skulle laves en ny ruminddeling, så de kunne få nogle flere værelser til de små.

Men hvordan ændre rumindelingen uden at påvirke værelsernes symmetriske

placeringer af døre og vinduer?

”Jov,” svarede Henriette. ”Det kan vi såmænd nok leve med.”

Jens intensiverede sit foredrag om husets fortræffeligheder. Talte højt og tydeligt. Lod ikke Helle få ordet.

Det var i garagen, det gik galt. Han var ved at demonstrere en finesse i økospendens låg for gæsterne, da han hørte en fnisen bag sig. Han vendte sig og nåede at se, at mændene pegede på Golf'en og gjorde tegn til hinanden.

Okay, okay! VW Golf TDI var måske ikke verdens største bil, men det var tysk kvalitet og tysk design, og den var fremstillet med tysk grundighed. *Prima aus Deutschland!*

I denne situation gik det op for Jens, hvor afgrundsdybe kulturskel, der fandtes i Danmark. For disse gæster stod jo bare og lo af det hele ...

Et øjeblik forsvandt fokus fra hans person. Han så på faren og moren. Små, tykke mennesker med fez og tørklæde som smilede og blinkede til hinanden med mundene lysende af guldfyldninger. Og han så på brødrene, som dunkede hinanden i ryggen, så kæderne raslede. Alle var større end Abdamabad, men tatoverede som deres bror. Også de var klædt i farverige træningsdragter. Kvinderne bar aftenmakeup og var klædt i læder- og silketøj.

Jens forlod carporten. Helle kunne afslutte fiaskoen. Det var også hendes idé.

Helle inviterede gæsterne med tilbage til køkkenet til te og frugt. Tyve minutter senere gav også hun op og begyndte at give hånden til afsked. Ingen af gæsterne havde skævet i retning af tekanden og fadene med frugt. Der så man, hvor hurtigt folk fik fine fornemmelser.

En af brødrene prikkede Jens på skulderen. Han havde et godt tip til bilkøb.

Bilpriserne i Luxembourg var så fordelagtige, at det ville kunne betale sig for Jens at køre hele vejen derved, sælge sin gamle bil, købe en ny og betalte afgift ved den danske grænse. Meget billigere, end hvis Jens handlede hos en dansk forhandler.

”Det skulle du overveje.”

Manden tog smilende Jens' hånd og rystede den længe. Jens så på ham. Den fremmede var tatoveret på halsen og klædt i løbetøj og guldkæder. Og så kørte han en Mercedes til halvanden million kroner? Jens bemærkede nu, at tatoveringen på halsen ikke var ornamentik, men ord.

”Cyber Punk” stod der.

Jens så på Abdibbermands to andre brødre.

På den anden bror stod der ”Master Blaster” og på den tredje bror læste han: ”No pain - No Gain.”

Forbud og efterspørgsel

"Nå, der røg den træningstime ..."

Da Jens og Michael var kommet over Dronning Louises bro, gik trafikken i stå. Juni-solen skinnede fra en skyfri himmel. Passat'ens aircondition betød, at huden nærmest føltes kølig inde i bilen, men udstødningsgasserne fornemmedes tydeligt, skønt recirkulationsfilteret kørte på fuld kraft.

Jens var lige ved at ringe hjem, men lod være. Ikke mens Michael kunne lytte med.

De to mænd sad tavse og kiggede på trafikken omkring sig. Efter en halv time var de nået til den del af Rigshospitalet, der ligger umiddelbart ud til Nørre Allé.

Michael så på uret. Michael skiftede cd et par gange. Michael kommenterede pigerne, der cyklede forbi. Samtalen kom så småt i gang igen. Snart snakkede de to mænd hyggeligt om deres hustruers frisørregninger og om Michaels ungers telefonforbrug.

Pludselig skruede Michael ned og så på Jens.

"Hvad er der?" spurgte Jens.

Michael tog sine solbriller på, tog dem omgående af igen og gav sig til at pudse dem.

"Nå, ikke noget ..." mumlede han.

"Du så ellers ud, som om du var ved at sige noget?"

Men der *var* ikke noget, sagde Michael og begyndte atter at snakke om de kvindelige cyklister.

Klokken var efterhånden hen ved tre, og Jens betragtede de kæmpemæssige bygninger på deres højre side. Skønt Michael protesterede, rullede han vinduet ned, lænede sig ud og forsøgte at få et bedre udsyn fremad.

Det var ikke til at se, hvor køen endte. Busstoppestedet var fyldt med folk. Edermame godt, at man ikke kørte med bus. - Hvad fanden mon der var gået galt?

I det samme myldrede folk ud fra hospitalets indgange. De styrtede hen til de parkerede biler, og som på et signal kørte samtlige biler i parkeringsområdet en plads frem til P-båsen foran, der ved denne manøvre blev ledig. Bagefter ilede de ansatte tilbage til Rigshospitalet.

Jens satte sig ned og så på Michael.

"Så du det?"

Michael kastede et blik på uret. Klokken var tre.

"Det er jo flyttetid," svarede han ligegyldigt.

"Flyttetid?"

"Ja, hver anden time er alle idioterne inde på Riget nødt til at gå ud og flytte deres biler."

"Kunne de ikke bare flytte skiven?"

"Nej, for P-vagterne måler sgu på ventilerne for at se, om bilerne har flyttet sig."

Michael lo og rullede Jens' vindue op. Så åbnede han bilens handskerum.

"Med dette her kommer man meget langt, parkeringsmæssigt!"

Et handicapskilt. Jens kiggede på det. Genialt. Der var *altid* ledige pladser i de båse, der var forbeholdt handicapførere.

"Hvor har du så det fra?"

"Jeg fik fat på den igennem en af mine kontakter på nettet."

"Hvad kostede den?"

"Det samme som fem års parkeringsafgift i brokvartererne. - Det er selvfølgelig forbud og efterspørgsel, der afgør prisen, men pengene er givet godt ud, for spasser-pladserne står næsten altid tomme. - Og ved du, hvad jeg også skal have Cengiz til at lave?"

"Næ?"

”Jeg skal have ham til at sætte mine nummerplader op i velcro-tape, så kan jeg tage dem med, når det virkelig kniber!”

“Dine chatvenner har åbenbart masser af gode ideer?”

“Ja! Man er jo mere åben, når man chatter, end hvis man sidder overfor folk, ikke. I begyndelsen, når man går ind i chatrum, skyldes det helt klart anonymiteten, men senere bliver man sgu mere ærlig over for hinanden, end man er over for sin ægtefælle.”

Jens lo ad Michaels bemærkning. Han og Helle og havde alle dage haft det mest åbenhjertige og oprigtige forhold. Hun vidste alt om ham. Der havde ikke været den hudorm eller dårlige tand, som hun ikke kendte til.

“Jan er da din hustru!” sagde han.

“Ja, hustru, ja. Men sgu da ikke nødvendigvis den person, jeg er mest intim med.”

“Michael!”

“Jeg mener det! Jan og jeg har det begge to sådan, at det er vigtigt, at der er ting, vi ikke ved om hinanden. At vi stadigvæk lever hver vores liv, selv om vi har halvstore børn, ikke.”

“Nu lyder det, som om I skal skilles?”

“Nej, nej, nej!. Vi støtter bare hinanden i at dyrke fritidsinteresser hver for sig.”

“Hver for sig!”

“Ja, men vi dyrker da selvfølgelig også ... andre interesser sammen.”

“Teater?”

“Jah, blandt andet ...”

Pludselig lød Michaels stemme anderledes. Den fik en klang af noget fordækt. Af historier, han ikke fortalte til hvem som helst.

“Er det noget, jeg ikke må bringe videre?” spurgte Jens og lænede sig ind imod sin ven.

Michael kørte bilen et ryk frem og så på Jens, som om han skulle til at fortælle noget morsomt. Antydningvist skuffet sank Jens tilbage i sædet.

“Vi swinger.”

”Nå, og hvad så? ... Ja, undskyld, men det har jeg da altid kunnet mærke på jer.”

Jens forsøgte at lyde interesseret.

Michael kluklo.

I det samme dyttede bilen til højre for dem gentagne gange i hornet, mens han ud af sideruden gjorde truende fagter i retning af varevognen foran sig. Det så ud til, at han var utilfreds med et eller andet. Muligvis bestod problemet blot i, at han holdt bag en varevogn, der skærmede for udsynet. Muligvis sad varevognens chauffør og sov. Der var stadig mindst 150 meter frem til lyskurven ved Tagensvej.

Michael fortsatte.

“Hallo-o-o, Jens? Jeg har lige fortalt dig, at vi swinger, kunne du tænke dig at kommentere det?”

Jens så uforstående på ham.

“I swinger. Det er godt, det er jeg glad for. Virkelig. Men jeg har det da selv - som du ved - godt med Helle. Vi swinger også utrolig godt sammen.”

“Okay.”

Michael justerede ryglænet, sukede og fortsatte så, “At “swinge” betyder, at man dyrker partnerbytte.”

Ved siden af dem trykkede bilisten hornet i bund og holdt det nede. Ingen reaktion fra varevognen foran.

“Ja?” sagde Jens og holdt blikket fast på skænderiet ved siden af.

“Nå,” tilføjede han for en sikkerheds skyld.

“Hva’ “nå”?”

“Nå, ikke noget. Jeg tænkte bare på hygiejnen.”

Michael skraldgrinede.

“Nej, nej, mand. Vi gør det sgu da under forsvarlige forhold.”

Og hvad det så var? Jens rullede uden videre vinduet ned igen og lænede sig ud for at se, om der snart skete noget.

“I “Adult Attraction”, en swinger klub på Frederiksberg.”

Jens sank tilbage i sædet. Mærkede skjorten klistre under armene og på ryggen.

“Jan kendte klubben, da vi lærte hinanden at kende. Hun kom der som single og fik også mig med. I dag ... Ja, i dag er det sgu nok det krydderi i vores ægteskab, der får det hele til at køre.”

“Er det en ... noget med pornofilm?”

“Nej, nej, for fanden!” sagde Michael. “Det er en sexklub, hvor vi alle sammen nyder hinanden helt frit.”

“Frit?”

“Man kan gøre, lige hvad man har lyst til. Hvis man ser en eller anden, som man får lyst til, tager man simpelthen bare kontakt, og hvis der er gensidig interesse, får man tingene arrangeret, så man kan komme i kødet på hinanden.”

Jens kunne ikke se Michael for sig. Eller Jan for den sags skyld. Tanken om at gå hen til et vildfremmed menneske og spørge om - hvad man nu spurgte om – var ham modbydelig.

Der var langt hen til lyskurven. Forkvalmet stillede Jens på bilens temperatur og opfattede omtåget, at bilisten ved siden af i det samme gik amok. Han for ud af sin bil og løb frem imod varevognen med knyttet næve og blottede tænder. Netop idet han nåede frem til varevognens forende, satte køretøjet i gang med et ryk. Den store bil drejede ind på cykelstien og kørte i retning ad Tuborgvej.

Med et trykkede alle hornet i bund.

“Altså, det er en kæmpemæssig villa, ikke,” fortsatte Michael, højere for at overdøve larmen.

Han havde ikke fulgt med i begivenhederne udenfor sin bil, men trykkede alligevel hornet i bund.

“Der er ikke altid et ledigt værelse, men så finder man bare en ledig plads i en sofagrube, ved poolen eller hvor der nu er plads.”

“Men hvad så med de andre?”

Jens skævede til Michael og stak hovedet ud af vinduet igen. Michael så på ham.

“De andre?”

“Ja, de andre gæster, som også er der i huset.”

“Ja, hvad med dem? - Det er sgu da meningen ... Alle ligger sgu da og puler løs over alt.”

“Men har du så ... har Jan nogensinde set dig sådan og ...”

“Ja! - Men det er da en del af krydderiet, at man ser det. Vi ved alle sammen, at vores ægtefælle har sex med andre. - At man så oven i købet selv kan komme med i en gang gruppesex, hvor ens kone er midtpunkt, er blot et plus.

Jens følte sig køresyg. Han ignorerede blygasserne og tog en serie dybe indåndinger i den åbne siderude. Eftermiddagsvarmen var forfærdelig, han svedte og kvalmen blev stadig værre. Efterhånden hang han med det meste af overkroppen ud ad Audi'en.

“Jeg tænkte på,” lød Michaels stemme inde fra bilen, “at du og Helle måske ... Ja, at det måske også kunne være godt for dig at tage med i Adult Attraction en aften. Jeg skal nok reservere plads til os alle sammen.”

Jens kiggede ned i asfalten, mens skræmmende billeder i høj fart blæste igennem hjernen på ham. Det gav et voldsomt ryk i mellemgulvet. Han kastede han op. I den bagende varme gled hans opkast langsomt ned over lakken og trak et slimet spor efter sig på lakken.

Michael rakte ham en pakke papirservietter og gav ham et klap på skulderen.

”Her, din stakkel.”

”Tak, Michael.”

Jens tørrede sig om munden.

”Nej, nej! - Få nu tørret min bil af!”

Jens lænede sig ud af vinduet og forsøgte at tørre bræk af bildøren.

”Du er nødt til at stige ud.”

Okay. Jens åbnede døren og stod nu ør i bilosen og tørrede Michaels bil af i den bagende sol. Omkring ham sad de andre bilister og gloede, men han lod som ingen ting.

”Det må ikke tørre ind, vel,” sagde Michael.

”Nej, nej.”

”Husk fælgen!”

”Men den ramte jeg jo ligesom ikke, vel.”

”Er du sikker?”

Jens gnubbede og tørrede på livet løs. Tømte Kleenex-pakken uden at være blevet halvt færdig. Tog sit lommestørklæde og fortsatte. Spyttede på lakken, men det blev den blot endnu mere fedtet af. Michael stak hovedet ud af sideruden og inspicerede hans arbejde.

”Det *går* jo simpelthen ikke, det der. – Det kommer sgu til at koste dig en Guldvaske.”

Jeg har lyst til at drikke mig stiv

Første aften som nattevagt på ungdomspensionen BoGodt. Jens underskrev ansættelsespapirerne. Hans nye arbejdsgiver hed Bo Godthardtsen og titulerede sig selv ”forstander”.

”Men ungerne kalder mig selvfølgelig Boergo, og det må du også gerne gøre!” sagde han og daskede vennsælt til Jens.

”Boergo?”

”Jeps! Den-er-go!”

Boergo viste Jens rundt. Udendørs.

”Ja, det er bedst, hvis vi går det igennem herudefra,” sagde han. ”Det kan af og til blive lidt kaotisk inde på gangene, hvis mine unge opdager, at der er nye vikarer på rundvisning.”

Institutionen lå ikke langt fra en af Københavns mest befærdede omfartsvej.

”I ligger i ”ly” af trafikken, hvad?” spøjte Jens.

”Ja, men det er skidegodt. For at komme ind til byen, skal mine unge først over på den anden side af gaden og gå næste en kilometer til S-toget. - Så foretrækker de alligevel at se tv hos mig. Vi har hybridnet og ADSL-opkobling, og det har deres forældre ikke alle sammen, så vi har ligesom mere at byde på, ikke.”

”På papirerne stod ”BoGodt – et døgntilbud for unge – og deres forældre”. - Hvordan er forældrene stillet i forhold til BoGodt?”

Boergo lo og greb Jens i armen.

”Det der med forældrene er noget, Amtet vil have, der skal stå. - Men skide være da være med forældrene. BoGodt er de unges sidste chance.”

Hvad han mente med det?

”Der er tale om børn fra normalt fungerende familier. På papiret. Men i virkeligheden skal mine unge være heldige, hvis deres forældre kan huske deres navn.”

”Ja?”

”Jo, enten ligger de i skilsmisse i Statsamtet, eller også er de ved at blive gift for femte gang og har for travlt med at holde højtider og børnefødselsdage med fire-fem forskellige eks’er og særbørn og delebørn og hvad-vil-du-have. Eller også opstår der problemer i Flygtningenævnet med hensyn til deres familiesammenføring, så deres fars grand-grand-grand-kusine ikke kan komme ind i landet, og så må de have krisehjælp.”

Jens opdagede, at der i flere af vinduer sad unge mennesker og kiggede ud.

”Men altså, du kan tage det helt roligt. Man kan altid tale sig til rette med mine unge. Det har jeg altid sagt. Hvis de mærker, at du lytter – at en voksen gider høre på dem – så er der pludselig kontakt.”

Jens sagde, at han i al beskedenhed var god til at lytte.

”Ja, og det skal du virkelig også være god til i det her job! Det kræver ikke så lidt almenmenneskelig interesse og du skal kunne vise hensyn, og jeg kan godt sige dig ...”

Boergo tog en cigaret frem og så spørgende på Jens. Hurtigt fandt Jens lighteren frem og tændte. Boergo nikkede og inhalerede dybt.

”Jeg kan godt sige dig, at det er det mange, der ikke kan.”

”Mange?”

”Ja. Stort set alle de nyuddannede, som vi får inde fra Danmarks Pædagogiske Universitet.”

”Kan de ikke?” udbrød Jens og spekulerede over, hvad man så lærte de studerende på et pædagogisk universitet.

”Nej, for de er sgu blevet for kloge, siden det blev lavet om til et universitet!” sagde Boergo. “Men ved du, hvad det værste er?”

”Næ ...”

”Pædagoger er nogle tøsepiger i dag.”

”Tøsepiger?”

”Ja, i dag er det jo næsten udelukkende kvinder, der bliver pædagoger, og det er ærlig talt lidt et problem. Dem med alle deres børn og forældreorlov og barnets første sygedag og hvad vil du ha'. - For tiden har jeg kun en enkelt mandlig medarbejder - han er i øvrigt fransk – og det er ham, du skal være føl hos i eftermiddag.”

”Er han fransk?”

”Yes,” sagde Boergo. “Og familien var engang adelig. - Hans navn er Jean-Francois Renée Bertrand Sylvain MontPessanne d'Yx.”

”Françoisfornoget?”

”Lige præcis!”

”Og det er så Jamal og Farzad og Dennis og Elvis og Hobie og Belinda og Michelle.”

Françoisfornoget havde set træt ud, da Boergo præsenterede ham. Nu sad han og gned sig i øjnene og gabte højlydt, uden at holde sig for munden. Han bladrede i et ringbind. Et fotoalbum. Gennemgik portrætterne, et for et. De unge mennesker var alle fotograferet *en face* og i profil og havde et navneskilt om halsen.

”Hvad bruger I disse billeder til?” spurgte Jens.

”Mest til efterlysninger. - Men også til vikarerne.”

Klokken var halv fire, og de sad på kontoret. Fra kontoret gik en dør ind til nattevagtens soveværelse og bad og toilet. Disse rum var holdt i samme stil som kontoret, der lå isoleret med separate døre og adgangsforhold i forhold til resten af institutionen.

”Skal vi ikke gå ud og sige ”goddag” til de unge mennesker?” spurgte Jens og pegede på døren ind til beboergangen.

”Er du sindssyg, mand. De æder dig. De har ikke fået mad endnu.”

Françoisfornoget havde fyraften, og han forsøgte hurtigt og præcist at få sat Jens ind i, hvordan videoovervågningsudstyret blev betjent, og hvor nøgler, alarmer og sikkerhedsudstyr befandt sig.

”Sidste udvej er den her,” forklarede Françoisfornoget. Han pegede på telefonens nulknop og markerede samtidig ved et bestemt blik på sit armbåndsur, at han hermed afsluttede sin rundvisning.

”Hvad gør den?”

”Den udløser en bedøvende gas i køkkenet og stuerne og på værelserne. Når de unge er gået i brædderne, tilkalder du hjælp til at få dem lagt i bælte. Telefonnummeret er lagt ind i telefonen som en genvejskode. Du trykker simpelthen 0.”

”Okay. Men hvad så, hvis jeg får brug for at ringe til nogen? Hvordan gør jeg det?”

”Tryk 0 for at få en linie ud af huset og bagefter så selve nummeret,” sagde Françoisfornoget og gned sig i øjnene.

”Men du har lige sagt, at 0 udløser alarmberedskabet?”

”Ja?”

Françoisfornoget pillede søvn ud af øjenkrogen og betragtede Jens bagefter, som om han havde spurgt om noget meget, meget dumt.

”Men hvordan kan jeg så ringe ud uden samtidig at få lagt de unge i bælte?”

”Mais ç'est bon! - Kan du ikke se det?”

”Næh?”

”Jo mere du ringer, jo mere ro får du!”

Françoisfornoget vendte sig og sagde, at han skulle hjem at sove.

”Sove?”

”Ja!” gable han. “Det her job, det bliver man nemlig træt af.”

Franskmanden tog sin Fjällräven og låste sig ud uden et ord til afsked. Jens så efter ham. Sikke en humor?

Jens var alene på BoGodt. Det øvrige personale var gået hjem. Det føltes nøjagtig, som om det trak op til uvejr. Jens lyttede ved døren. Inde på gangen var der skruet op for et fjernsyn. Det var ikke til at afgøre, om de skrig og den stønnen og rallen, der hørtes, stammede fra ”Killing Me Softly” eller Boergos unge.

”Killing Me Softly” var en amerikansk tv-serie, der netop var kommet på avisernes forsider på grund af sit eksplicitte pornografiske og voldelige indhold.

”Men ved du hvad,” havde Boergo sagt. “Den skal du bare lade dem se. Der er ikke noget dér, som de ikke har set hundrede gange værre hjemme hos sig selv.”

Jens tjekkede monitorerne. Gangene henlå ganske øde. I tv-stuen var en del unge forsamlet. Resten så ud til at opholde sig i computerrummet. Alt var altså, som det skulle være.

Alligevel var Jens nervøs til mode. Han skænkede sig en kop kaffe, tændte computeren og spillede syvkabale.

Bank, bank, bank.

Jens for sammen. Lydløst løftede han telefonrøret og placerede sin pegefinger over 0-knappen.

Det bankede igen. Jens sænkede fingeren. Nu lød en pigestemme dæmpet igennem døren.

”Hey, er du ham den nye?”

”Ja.”

”Jeg så dig godt, da du gik rundt med Boergo ude på fortovet.”

”Ja?”

Jens lod fingeren blive på knappen. Syntes dog alligevel at den unge skulle have mulighed for at indlede en samtale. Et positivt møde kunne altid opstå. Selv under disse omstændigheder.

”Jeg har lyst til at drikke mig stiv.”

”Ja?” sagde Jens og fornemmede, hvordan der blev lyttet ude på gangen.

”Kan du så ikke lige lukke mig ud?”

Jens vidste ikke, hvad han skulle svare. Hverken Boergo eller Françoisfornoget havde nævnt, at der var mulighed for at lukke de unge ud.

”Hvad skal du?”

”Bare ned og købe smøger.”

”Okay, men så kommer du også lige hjem.”

”Fedt, mand. Tak.”

Jens lagde telefonrøret, og derefter guidede den unge ham igennem udviklede procedurer på skrivebordet og det elektroniske panel. Sammen fik de låst dørene op, så den unge kunne komme ud.

Jens så hoveddøren gå op på monitoren. Han indså nu, at der havde været tale om en purung kvinde. Et øjeblik betragtede hun den regnfulde aftenhimmel med et skeptisk udtryk. Så foretog hun et mobilopkald. Cirka tre minutter senere kørte en Mazda 626 med terninger i forruden, en barnestol på det ene forsæde og en plysbamse i bagruden op foran BoGodt.

”Tak, nu kan jeg også komme hjem til min far,” lød pigens afskedsord i dørtelefonen.

”Det var så lidt,” sagde Jens stille og lænede sig tilbage i sædet.

Jens fortsatte kabalen. I bedre humor.

Der gik nogle timer, hvor alt gradvist blev stille på BoGodt. ”Killing Me Softly”

sluttede, på ringvejen aftog trafikken en smule, og efter næsten tre timer gik kabalen omsider op. Da mærkede Jens, hvor træt han var. Via monitoren tjekkede han BoGodt af for natten. I tv-stuen lå de unge og sov på gulvet og i sofaerne. I computerrummet sad de unge fortsat fredeligt ved monitorerne.

Jens gik ind i vagtværelset og faldt omgående i søvn. Han sov, indtil dørklokken vækkede ham. Han så på uret. Klokken var seks. Han gik han ind på kontoret og tjekkede monitoren. Uden for stod den unge pige. Så tidligt?

Efter at have skimmet BoGodts institutionsmanual fandt Jens ud af at få åbnet hoveddøren. Pigen kom ind. Idet hun åbnede døren, så han, hvordan hendes ansigt var strimet af tårer og mascara.

I det følgende overtrådte Jens alle sikkerhedsregler af lutter medfølelse og i den gode sags tjeneste. For her var uden tvivl hjælp behov, og den hjælp agtede han at yde. Efter endnu et tjek i institutionsmanualen fik han kontordøren åbnet på klem og stående i døråbningen hviskede han ud på gangen, ”Kom her hen, lille ven.”

Pigen kom hen til ham. Han trak hende ind på kontoret.
”Du kan fortælle mig alt.”

Beskyttende holdt han om den lille krop. Og pigen fortalte ham om sit liv. Inden længe kendte Jens pigens skrækkelige skæbne og lyttede med tårer i øjnene.

Pigens far var ikke hendes far, men en mand, hun havde truffet i *dating.dk*. Hun havde givet sig ud for at være atten, men var i virkeligheden kun fjorten. Fyren havde skrevet, at han var 21 og havde givet hende sit mobilnummer. Da han var kommet – det havde jeg selv set – havde hun godt kunne regne ud, at der var noget galt, men han havde alligevel været så sød og venlig. Hun havde troet på ham, da han fortalte, at han var blevet så ensom, efter at hans kone var blevet gravid.

Pigen så op på Jens. Jens knuste en tåre. Han vidste godt, hvordan det var at blive svigtet.

En stund græd de sammen. Så fortalte pigen, at manden havde kørt hende ud til nogle bilværksteder i Ballerup, hvor han sammen med to venner på skift havde misbrugt hende seksuelt hele natten.

”Jeg ved, hvordan du har det,” hulkede Jens. ”Jeg har også været i Ballerup.”

”Har du?”

Pigen tryggede sig ind til ham.

Jens tørrede øjnene og nikkede.

”Du må lære at stole mere på dig selv,” sagde pigen og holdt fastere om ham. ”Du skal bare aldrig stole på nogen og aldrig, aldrig nogensinde sige noget, der er sandt.”

Længe græd de i hinandens arme. Så hørte de hoveddøren smække. Boergo kom ind på kontoret og tabte ganske asken, da han så Jens sidde på gulvet i kontoret sammen med en af de unge. Men da han blev sat ind i sagens rette sammenhæng, viste han sit menneskelige format. Han gav pigen fri fra skole og klappede Jens på skulderen.

”Det må jeg *sateme* sige, Jens, du er simpelthen et naturtalent til at få kontakt med mine unge!”

”Ja?”

”Ja, for fanden da. – Michelle er ikke nem.

”Nej?”

”Næ, hun jo autist.”

”Er hun det?”

”Ja, og hun kom tilbage til os i sidste uge. Hun har ellers været hjemgivet til sin far i en periode.”

”Nå?”

”Ja, for moren begik selvmord, så han havde brug for at have nogen omkring sig.”

Noget må næsten gøres

Helle og Jens så tv. De havde fået sat parabol op og efter et par måneder, hvor alt skulle prøves, endte det nu ofte med, at de så *Discovery Channel*. Jens var vild med de flotte optagelser og de vigtige natursager, som denne kanal dækkede.

Denne aften handlede det om asiens kattedyr. Engang havde de levet i fri natur og været fantastiske dræbermaskiner. I dag levede de arme kattedyr i naturreservater og zoologiske haver. Hunnerne blev næsten alle født sterile, hannerne måtte have Viagra, fordi potensen var forsvundet. Kinesiske forskere arbejdede på et redningsforsøg, hvor man klonede sig frem til nye katte. Kun således, ved videnskabsmænds ihærdige indsats, var det muligt at redde truede dyrearter.

Speakeren oplyste, at udviklingen i dag *kan* påvirkes i mere hensigtsmæssig retning. Efter at *Discovery Channel* således satte fokus på den sørgeligt oversete og stærkt truede dyreart havde regeringerne i Fjernøsten nemlig pludselig været tvunget til at tænke på andet end det økonomiske tigerspring, der var gået i stå. En politiker udtalte, at han var stolt over, at den naturlige tigerbestand allerede var fordoblet. Fra 180 til 360 ynglende par

Det var ikke til at holde ud. Jens sad og følte næsten, at noget måtte gøres, da Helle spurgte, "Skal vi ikke købe en Abyssinier?"

"Selvfølgelig skal vi da det. Jeg elsker katte," sagde Jens uden at flytte blikket fra skærmen.

Som dreng havde han ganske vist hadet sin mormors siameser, men nu virkede det som en helt rigtig ting at investere i.

"Hvordan ser sådan en for resten ud?"

Næste dag kørte han til *Zoo City*. Idet han åbnede døren til butikken, mødtes han af en støj, der mindede om abegrotten i Zoologisk have.

Det gik op for ham, at det var børnestemmer. Jens bemærkede nu, at butikken tog entre.

"Skal jeg betale for at komme ind?" spurgte han en ekspedient.

Ekspedienten så uforstående på ham. Jens gentog sit spørgsmål. Hævede stemmen. "Nej, nej, det er bare børnehaverne. Der kommer så mange børnehaver herinde, at hvis vi ikke tager entré, kommer der for mange unger og for meget støj. Og så stresser det dyrene helt enormt, lige så snart der er mere end én gruppe."

Jens fandt sine varer. Han lagde en transportkasse, Den Blå Avis og en kattelerm på disken og betalte.

"Hav en fortsat god dag!" sagde han og gik.

Det unge menneske ved kasseapparatet trak en hovedtelefon ud af øret og så spørgende efter ham.

Jens kørte hjem og monterede kattelermen i bryggersdøren. Helle tog Den Blå Avis og fandt et katteri i Greve, som opdrættede Abyssinier-katte.

Dagen efter kørte de af sted til den lille forstadskommune. Som altid, når parret skulle til noget vigtigt, sad Helle ved rattet. Jens var kortlæser.

Med 35 minutters forsinkelse steg de ud af bilen. Rød i kinderne efter en ophidset ordveksling, hvor Helle blandt andet havde brokket sig over, at kattelermen var kommet til at sidde skævt i bryggersdøren, fordi Jens havde monteret den alene, åbnede han bagagerummet for at tage katekassen i pileflet frem.

Han blev prikket på skulderen.
"Den parkering er du nødt til at lave om, makker."

Jens skulle netop til at sige, at han absolut ikke var nogens makker, da Helle kom om til dem.

“Er der noget galt?”

“Ja, jeg siger lige til din mand, at han er nødt til at styre lidt bedre, når han parkerer i Greve.”

“Men det er mig, der har kørt.”

“Nåh, sådan!”

Fyren sendte Jens et medlidende blik.

“Altså det dér,” han pegede ned på venstre baghjul, der var stod en tomme inde på parkeringsbåsens afstribning. “Det slipper I ikke godt fra. Ikke i Greve.”

“Jamen, den smule,” begyndte Helle.

Hun blev afbrudt af fyren, der nu præsenterede sig som repræsentant for grundejerforeningen.

“Hvis alle bilejere parkerede på den måde ville der kun være det halve antal parkeringspladser i Greve!”

Helle tog mandens belæring flot. Hun sagde ikke noget. Blev blot en smule stram om munden. Satte sig ind i bilen igen og parkerede perfekt med tyve centimeters afstand til afstribningen ved hver dør.

Uden et ord til afsked forlod Jens og Helle kværuleanten. Der var stille på stisystemet. Som om, her ingen boede, og så alligevel? Madlugt var her i al fald ...

Efter nogle minutter fandt de frem til adressen. Sammenlignet med naboerne til begge sider var huset usædvanligt mørkt. Jens vidste egentlig ikke, hvad han havde regnet med. Måske et reklameskilt? Udendørs bure? En Land Rover og langskafte gummistøvler parkeret foran døren? - I hvert fald ikke dette almindeligt udseende rækkehus.

Og dog. Så man efter, opdagede man, at der indvendigt var sat hønsegitter foran alle vinduer.

De ringede på. Det varede et øjeblik. Så hørtes lyden af flere døre svagt, inden hoveddøren blev åbnet. I noget, der mindede om en sluse mellem to afsnit i en rumsonde, stod en kvinde. Hun var under middelhøjde og klædt som en bibliotekar i ribstrik, flanne lsbukser og maosko. Hun var karakteristisk ved sine kulsorte, stramme fletninger og et tyndt overskæg, og hendes øjne glimtede i tussmørket.

“Kom indenfor.”

Jens blev svimmel, da han bøjede sig for at tage skoene af. Så kraftig var lugten af rovdyr i det lille rækkehus. Hønsenet for vinduerne var en del af en meget større konstruktion. Fra gulv til loft var der udspændt gitternet, så hele husets indre udgjorde et kæmpemæssigt bur med en lang række separate afsnit. Til højre for indgangsdøren, i forlængelse af noget, der vist nok var et køkken, var en løbegård opført. Herinde luntede en hjortefarvet abyssinier rovdysagtigt frem og tilbage. Væggen bag den var beklædt med fotografier, diplomer og medaljer.

For at komme ind i stuerne måtte man gå under en trappe. En let konstruktion, der førte op til husets første sal, og hvor samtlige trin syntes at svæve frit i luften i den side, der vendte ud imod stuen. Trappen havde intet gelænder. Jens skævede til trappen. Man kunne slå sig forfærdeligt på den. Eller styrte ned ad den. Godt, at den slags ikke blev lavet længere. Desuden var han en smule overtroisk. Han ville aldrig selv bo i et hus, hvor man mange gange dagligt gik under en trappe.

I stuen var der nips, og der var bøger og pottedplanter. I hjørnerne stod et par lænestole. På nær gitteret og kattene lignede det næsten et hjem. Men stuen var et virvar af katte. Killinger og voksne katte. På gulvet, i kurve, på reoler og klatrestandere.

Idet de passerede trappen røg to killinger ned fra husets første sal. Helle nåede at gribe den ene af dem.

“Ja, de er legesyge, mine katte,” sagde opdrætteren. “Vil I have te?”

Helle og Jens nikkede.

Jens var solgt. Aldeles charmeret af killingen, der spandt og tjattede til hans hånd, når han forsøgte at kæle med den. Forgabt stod han og betragtede det elegante lille væsen, der ud af det blå var havnet i Helles arme og som den naturligste ting i verden havde taget ophold hos hende. Sikke et fantastisk tillidsfuldt væsen. Hvor disse katte dog levede en tryk og ubekymret tilværelse.

Opdrætteren kom tilbage fra køkkenet med en tekande i hænderne. Jens fornemmede, hvordan hun så dem an.

Opdrætteren skænkede te op.

“Skal vi sætte os?” sagde hun.

Det var ikke en forespørgsel, men en kommando. Jens følte det, som om han var til møde på skatteforvaltningen. Ligesom en rigtig sagsbehandler havde opdrætteren placeret sig en smule på afstand bordet. Måske *var* hun sagsbehandler!

“Ja, jeg ved ikke rigtig, hvordan jeg skal begynde ... Der var nemlig noget, vi ikke fik talt om i telefonen. - I har ikke tænkt jer, at jeres nye kat skal være udekate, vel?”

Heldigvis var spørgsmålet stillet i en ledende form, og Jens var sikker, at Helle kunne finde på at plapre ud om kattelemmen og det hele.

“Nej, det har vi da bestemt ingen planer om.”

Helle så hurtigt på ham, og han mærkede tydeligt, hvordan opdrætteren observerede dem.

“Vel Helle?”

Jens ventede ikke på, at Helle skulle svare, men fortsatte efter en forlegen rømmen.

“Jeg mener, sådan som der bliver stjålet i dag, er det jo ikke til at have en racekat til at løbe ude.”

Jens så en fure glattes i opdrættersens pande og tilfreds med sig selv, sin skarpsindige kalkule og heldige formuleringer åndede han lettet op.

“Det er ikke det,” svarede kvinden og stirrede på dem.

“Nej?” sagde Helle.

Jens skævede til sin hustru. Helle havde svaret en anelse for hurtigt og forekommende. Han blev irriteret, når hun ikke tænkte sig om og faktisk skadede sin egen sag med sin impulsivitet, men han kunne i sagens natur intet gøre.

“Et grundlæggende træk ved abyssinieren er ...”

Et øjeblik blev opdrætteren afbrudt af en killing, der sprang op i hendes skød, hvor den omgående satte sig og tisede.

“- At den ikke kan administrere sin frihed.”

Der var både bekymring over problemets omfang og dyb tilfredsstillelse over dets logiske løsning at spore i hendes stemme. Tankefuldt glattede hun sit overskæg. Jens slog blikket ned og betragtede killingen i hendes skød. Den havde ingen knurhår. Hans blik søgte videre til stuens øvrige katte. Heller ikke de havde knurhår?

“Nej?” sagde Helle.

Jens tog en slurk te. Teen smagte underligt?

“Nej,” gentog kvinden og satte koppen fra sig, imens killingen sprang ned fra hendes skød på gulvet og løb hen til et bur, hvorfra en høj mjaven hørtes.

“Før eller siden løber en abyssinier ud foran en bil og bliver kørt ihjel. - Og det er mine katte for gode til. Derfor vil jeg ikke have solgt en eneste af mine killinger - selv ikke en af dem, der ikke klarer sig som udstillingskatte - til frihedsfanatikere. Folk, som mener, at katte skal kunne komme ud. Disse mennesker har sikkert et kompleks, som betyder, at de køber racekatte for at slå dem ihjel ved at praktisere deres unaturlige idé.”

Jens så på kvinden. I stuens dæmpede belysning lyste hendes øjne ham i møde.

Hendes mund var en smal stribe i det furede ansigt. Hendes øjenbryn var trukket tæt sammen. En sort streg over to stykker glødende kul.

“Konen er splittergal,” for det igennem hovedet på ham.

“Folk er vanvittige nu om stunder!” udbrød opdrætteren og rejste sig.

Hun gik ud i køkkenet og kom tilbage med noget i sin lukkede hånd, som hun rakte frem imod Jens.

“Her!”

Så optaget var Jens af kvindens ulmende blik, at han ikke anede uråd, idet han mekanisk rakte hånden frem. En vammel kulde ramte hans hånd. Hans så ned. Det var nedkølede, daggamle kyllinger. I det samme sprang en voksen abyssinier op, hagede sig fast i hans skjorte og slog kyllingerne ud af hånden på ham. Ingen af kyllingerne nåede gulvet, for i samme øjeblik kastede to andre abyssiniere sig frem, greb kyllingerne i flugten og løb bort med fangsten. Den, der var sprunget op ad Jens, strøg efter de andre katte, og få øjeblikke senere lå kattene i en klump og hvædede og spruttede.

Opdrætteren smilede og sagde ligesom for sig selv, “Sådan! Mors katte!”

Henvendt til Jens sagde hun, "Husk det: Kyllinger!"

Helle tog Jens' hånd, som hun altid gjorde, når noget skræmte hende. Så gav hun Jens' hånd et lille klem, som når hun havde taget en beslutning. Helle ville pludselig alligevel ikke have kat. Helle ville hjem.

“Nå, men tak for oplysningerne, det har virkelig været spændende,” sagde hun.

“Ja, og vi vil meget gerne have den lille charmetrold dér med hjem,” sagde Jens.

Jens pegede over på killingen, der var faldet ned i Helles arme, da de trådte ind i stuen, og som nu var i færd med at tømme en potteplante for jord. Lynhurtigt bøjedede kvinden sig og greb den i nakkeskindet.

“Tretusinde kroner,” sagde hun og holdt killingen op foran Jens.

”Du skal altid prutte, Jens,” havde Jens' morfar lært ham. “Og du skal ikke være bange for at gå hårdt til folk!”

Som et første bud første bud forsøgte han sig med 2850.- kroner. Opdrætteren betragtede ham hånligt.

“Tretusinde kroner, eller også har du spildt køreturen hertil!”

Der var altså ikke noget at forhandle om. Jens betalte og lokkede killingen ind i kattedurven. De gik tilbage til bilen.

“Hun var underlig,” sagde Helle.

“Åh nej,” udbrød hun, da de nåede tilbage til bilen. “Jeg glemte mit tørklæde.”

Helle løb tilbage til opdrætteren. Jens prøvede at kæle med killingen igennem tremmerne i kattedurven. Killingen bed ham i fingeren. Jens ventede. Omsider kom Helle tilbage.

“Du kører, gør du ikke? - Ved du hvad?”

Nej, selvfølgelig gjorde han ikke det, sagde Jens.

“Jeg gik bare ind uden videre, bankede ikke på - hvorfor skulle jeg det, vi var lige gået - og ved du, hvad jeg så det gale menneske lave? Hun stod med en frisørsaks og klippede knurhår af en killing! Hun påstod, at hun var ved at fjerne en splint!”

Helle så ned på kattedurven. En lille pote kom til syne mellem tremmerne, langede ud, fangede en tråd og fik en maske til at løbe i hendes strømper.

” Hvor er den fræk,” lo Jens.

De nåede tilbage til motorvejen og det nye familiemedlem lå ligesom og vinkede med sin lille pote til dem gennem tremmerne. Helle havde trukket benene til sig og så smilende på Jens, mens de drejede ned ad motorvejstilkørslen.

”Hvad er der, skat?” spurgte Jens.

”Nåh, jeg tænkte bare. - Er det i grunden ikke sødt med sådan en lille én?”

Jens nikkede og tændte for radioen. Helle fortsatte, blåligt oplyst af bilens instrumentpanel.

”På en måde bliver hun jo vores ... Ja, sådan en lille bimse, ligesom Emil var det, ikke?”

”Bare han nu kan lide den,” sagde Jens. Mest for sig selv.

”Hva?”

”Nå, men ikke andet end, at nu må vi lige fortælle Emil, at han ikke kan lege med katten på samme måde som med sit legetøj.

Helle fnyste hånligt.

”Jeg ved, hvad hun skal hedde,” udbrød Jens. “Kan du huske det tv-program om tvangssterilisation af åndssvage i Danmark i trediverne?”

Helle så på ham. Han gik ud i en lidt fræk overhaling. Ikke sen til at lave lidt dramatik ud af situationen.

”Ser du, den slags kaldte man jo ”eugenik”. Og den lille ny kan så hedde Eugenia, for hun er jo på en måde også forædlet, ligesom de åndssvage blev det.”

Helle kunne ikke rigtig lide sammenligningen, sagde hun, men hun holdt af græske navne.

Hun tænder mig simpelthen

"Og vi kommer i hvert fald ikke til at sidde fast i trafikken."

Hvorfor ikke besøge Ørestaden og måske tage en tur over Øresundsbroen? Jeg holdt så meget af broer. Jeg ville også gerne se den nye bydel. De andre så på mig, som om jeg havde sagt noget dumt.

"Broen? - Glem alt om Ørestaden, det er et politisk fatamorgana!"

Jan lød, som om hun vidste, hvad hun talte om. Hendes mand, Michael, nikkede bifaldende. Hendes tonefald var ganske vist spøgende, men der lå også antydningen af en irettesættelse i udtalelsen. Jeg ombestemte mig og skyndte give hende ret: Svenskerne kom udelukkende med i EU på grund af dårlig økonomi og rejste til København på grund af varemangel og kedsomhed, rablede jeg. Siden halvfyrdsernes modedille med svenske ødegårde havde ingen fornuftige mennesker jo sat sin fod nordøst for Øresund. De kunne ikke gøre sig forståelige. Næ, *hinsidan* var der intet at komme efter.

"Men den 10/10 åbner Fisketorvet."

Jan så på mig og blinkede.

"Og hvad skal vi så se der?" spurgte jeg.

"*Nake-its* plejemidler!"

Det var min kone, Helle, som brød ind.

"*Nake-it* laver *functional cosmetics*, og det allernyeste er mineraler. I dag anvender de bedste producenter turmalin og malakit i cremerne."

På ny nikkede Michael bifaldende. Jan smilede for sig selv.

"Det fleste mineraler kanaliserer nemlig energi," fortsatte Helle. "Tag for eksempel silicium. En silicium chip trækker en hel computer på samme måde som kobbertråd leder elektricitet. Og ..."

Helle sænkede stemmen.

"Visse mineraler har samme effekt på huden."

Michael fløjtede dæmpet temaet fra *Star Wars*. Jeg rystede på hovedet og sagde, at kosmetik kunne man da købe i Føtex?

"Og så kommer Alex jo til indvielsen?"

"Skal fisketorvet indvies af kongehuset?" udbrød jeg.

De andre lo.

Det blev den 10. og vi kørte af sted i to biler.

"Så er vi ligesom lidt mere frit stillet, ikke," sagde Michael, da de rullede op foran vores carport.

Emil havde vi parkeret ovre hos en legekammerat. I dag skulle være en rigtig voksendag. Jeg holdt mig tæt til Michaels bil hele vejen ind til byen.

Længe før vi nåede Rådhuspladsen var alt et kæmpemæssigt trafikalt kaos. Kofanger ved kofanger styrede alle mod "Ørestadsområdets økonomiske kraftcenter", og de få, der kørte i modsat retning, kunne ikke komme frem.

30 sekunder efter vi gik i stå, fik vi et opkald.

"Se nu godt på det, når vi kommer derud," lød Michaels stemme i bilhøjttaleren. "Det er fremtiden, vi indvier i Danmark."

"Men Michael?"

Helle hævdede stemmen og lænede sig frem imod mikrofonen. Det behøvede hun ikke, for mikrofonen opfangede alt, hvad der foregik i bilen. Med højre arm skubbede jeg hende blidt, men bestemt tilbage i sædet.

"Ja?"

“Er det ikke bare endnu et indkøbscenter a la City2, der tilfældigvis bare er otte gange så stort?”

En smule pinligt berørt over Helles bemærkning, der vist nok var ment som venligt drilleri, afventede jeg svaret.

“Det her er større og stærkere end City2, skat, det er selve Markedet, der åbner i den gamle købmandsbutik, Dannevang.”

Jeg var glad for, at Michael tog spørgsmålet så pænt, men undrede mig til gengæld over, at Helle fandt sig i, at han kaldte hende for “skat”.

Hun blev ved.

“Så vi markerer altså, at Danmark ikke længere er socialdemokratisk, men kapitalistisk?” sagde hun.

“Det er også større end det, Helle. Vi taler om religion hér. Alle kriterier for religionsdannelse er opfyldte: Et credo, disciple, et voksende skare af troende, en kirke eller en katedral om du vil.”

“Og?”

“Og?!” udbrød Michael. “Ja, det er sgu da en forbandet stor ting efter 1000 år med kristendom og 100 med ateisme ...”

Pause. Jan hviskede et eller andet til Michael. Bekymret spejdede jeg fremad. Bare vi nu nåede det.

Jan rømmede sig for at få ordet. Hun lød bekymret.

“Nu skal I høre. GPS’en viser, at vi har totalt trafikalt kaos i indre by. Trafikken er spærret i alle retninger i en radius af 2.8 kilometer ... Men vi er i god tid, så med lidt held ...”

Helle sukkede. I det stille ærgrede jeg sig mest over, at Michaels GPS blev nævnt. En GPS var simpelthen det smarteste stykke ekstraudstyr til biler. Men Helle havde meget nøje indprentet mig, at vi ikke skulle have GPS. Foreløbig.

Vi aftalte at stille bilerne, så snart det lod sig gøre. Michael fandt en udvej. Han lavede en ulovlig u-vending og kom derved over i en kørebane, der heldigvis endnu ikke var lukket helt.

Da vi var sluppet af med bilerne, fandt vi tre bycykler, der var smidt op ad et vejtræ.

Vi trak lod om, hvem der skulle gå. Jeg tabte og måtte nu gå og småløbe efter dem.

“Vi skal nok lade være med at køre for stærkt,” sagde Jan.

“Ja, den er god med jer,” tænkte jeg.

Da jeg midt på Rådhuspladsen ikke kunne mere, bad jeg Helle om at stå af cyklen. Jeg havde også ret til at cykle noget af vejen.

Vi kom ud til Kalvebod Brygge. Jeg kiggede på de mange nye bygninger, der var opført ved havnefronten inden for de seneste år. Jeg tænkte på, hvordan det havde været at komme til København som barn, hvordan det havde set ud. Det var vist noget med grå og triste kajer. Hullet asfalt. Rustne skibe. Anker Jørgensen. Og oliekrise og bilfrie søndage ...

“Vent lidt!” råbte Helle bag os.

“Ja, ja. - Skynd dig nu!” svarede jeg.

“Totusind gratis parkeringspladser!,” sagde Michael, da vi nåede frem. Et øjeblik kiggede vi stakåndede på den kæmpemæssige bygning. - Den var sort ligesom HT-grædemuren på Rådhuspladsen?

“Jah,” sagde Michael. “Men så ligger det midt i det hele.”

“Heaven, I’m in Heaven,” nynnede Jan.

“Der er godt nok tryk på,” sagde Helle, da hun gispende nåede hen til os.

Vi stillede cyklerne fra os og masede sig frem mod afspærringen.

Vi ønskede det bedste overblik over indvielsen, og det krævede, at vi skubbede en del for at komme frem til forreste række. Man bliver ikke populær, når man maser sig frem på den måde. Men man får mere at se.

Så man bort fra den forudsigelige protestdemonstration - en forsamling af ”Socialister

Mod Virkeligheden”, der dukker op til alle større arrangementer – skabte et hornorkester et feststemt og venligt rum. En enorm løber var lagt ud fra broen og løb hele vejen til indgangen. Der var stillet en talerstol op til højre for indgangen, og jeg bemærkede, at byens mest prominente borgmestre og en række menige politikere opholdt sig i umiddelbar nærhed heraf.

Den kæmpemæssige forsamling ventede spændt, at indvielsen skulle gå i gang. Om et øjeblik ville prinsesse Alexandra af Danmark ankomme.

Kvinden ved min højre side trak mig i ærmet og spurgte, om jeg kunne træde et enkelt, lille-lille-bitte trin til højre. Selvfølgelig kunne jeg det.

“Tusind tak, hvor er det venligt.”

Endnu et kvindeansigt dukkede frem.

“Goddag,” sagde jeg venligt.

“Goddag, og tak skal De ha’,” svarede kvinde nummer to og smilede.

“Sig du bare “du”,” svarede jeg forekommende.

“Jo, men jeg mener, du aner ikke, hvor glad du gør mig. - Alexandra er min største fan!”

Også denne bemærkning lo jeg ad.

I det samme kom en Kronebil til syne. Synet virkede som lattergas på forsamlingen.

“I er måske i familie?” spurgte jeg konverserende de to kvinder, mens mine øjne fulgte Kronebilen. Ud af øjenkrogen opfangede jeg, at de smilede ekstra stort

“Ja! Vi lever i registreret partnerskab,” sagde den ene af dem.

”Nå, men det var da godt ...”

Kronebilen gjorde holdt foran forsamlingen. Der blev helt stille. Kun byens almindelige støj tydeligt hørtes igennem hornorkesterets festlige march. Chaufføren steg ud af bilen og åbnede døren for Prinsessen.

Prinsesse Alexandra åbenbares for tilskuerne i en spændende kombination af gult og sort. Her stod den tidligere finanskvinde, som med sit intellekt, sin humor og iøjnefaldende kvindelige dyder havde vundet arveprinsens hjerte i Hong Kong. Selvfølgelig skulle netop *hun* foretage indvielsen af Markedet i Danmark. Med sin kontrastrige påklædning matchede hun perfekt Fisketorvets mangeartede indtryk. Der var en smuk symbolik i dette.

En let vind løb ind over pladsen. Prinsesse Alexandra af Danmark rettede på hatten, glattede en fold i kjolen og vinkede ud til tilskuerne i én glidende bevægelse. En bevægelse, der løftedes ud imod tilskuerne og videre imod Fisketorvet. Pressefotografer og tv-hold kæmpede om at få det bedste skud.

Prinsesse Alexandra af Danmark gik imod indgangen. Den 10/10, præcis klokken 10.00. Genialt.

Prinsessen vinkede til tilskuerne. Alle vinkede tilbage. En ældre mand tørrede øjnene med sit lommetørklæde og brugte det bagefter til at vinke med. - Godt, man ikke stod i vindretningen.

“Kan man se noget på maven? - Er hun gravid igen?” lød det fra de lesbiske tumper. De sukkede og hviskede og tiskede.

“Hvor *er* hun dog smuk!”

“Og så begavet ...”

“Uh, kunne du mærke det, da hun gik forbi.”

“Ja! Jeg var lige ved at række ud efter hende. Hendes tiltrækning er jo nærmest fysisk.”

“Så du det blik hun sendte i vores retning?”

“Hun tænder mig altså. - Simpelthen så stærkt, at jeg ...”

De to kvinder sænkede stemmerne til en hvisken, så jeg intet kunne opfange. I det samme entrede en mandsperson talerstolen ved indgangen.

”Så nu sker det!” sagde nogen bag mig.

Manden begyndte at tale i mikrofonen, og en murren mærkedes blandt tilskuerne.
"Hvordan fanden er det, idioten snakker?"

Det var en *svensker*, som havde forvildet sit op på talerstolen!

"En svensker?" udbrød Jeg, halvt vendt imod Michael.

"Det er svenskerne, der har betalt hele lortet, ikke, og de skal jo ligesom have lov til at føle, at de får valuta for pengene, ikke."

Efter talerne klippede prinsesse Alexandra af Danmark snoren over og ledsaget af sikkerhedsfolk, politikere, presse og pinger forsvandt hun ind bag det sorte indgangspartis skinnende glasflader.

Afspærringen foran tilskuerne blev fjernet, og folk stormede af sted. Ved indgangen var der et kolossalt tryk i mængden.

"Jeg kan ikke få luft," sagde Helle.

"Pas på pengene," sagde Michael.

"Hold hinanden i hænderne," sagde Jan.

Jeg pressede albuerne udad og løftede benene. Svævende over gulvet, som en prop på vilde bølger, blev jeg båret af de mange, mange mennesker, der alle sammen skulle ind på én gang. Jeg kiggede på folks ansigter omkring mig. Ved siden af mig løb de to små lesbiske kvinder med hektiske pletter i kinderne.

Også jeg havde været i godt humør, da vi ankom til Fisketorvet. Var det vel stadig, men på en uren måde. For jeg var også irriteret. Med min fornuft vidste jeg, at jeg befandt sig i Skandinavien mest moderne butiksmiljø, men det ærgrede mig, at hver anden butik tilsyneladende var svensk? Og hvor var prinsesse Alexandra blevet af?

Jeg så mig til siden. - Det var alt sammen disse lebbes skyld. De havde ødelagt indvielsen for mig. Begramset den og brugt den som trusseindlæg!

"Jens!" skreg Helle et sted bag mig.

Vi var ved at blive væk fra hinanden. Situationen kunne blive kritisk, så jeg så ingen anden udvej end at spænde ben for den ene af de lesbiske kvinder. I sit styrt tog hun sin partnerske og en halv snes andre kunder med sig. På ingen tid dannedes derved en lille menneskeø, jeg kunne stå i ly af og afvente, at de andre nåede frem til min position.

"Er der sket noget," spurgte Jan, som først nåede frem. Hun så på de bandende og grædende mennesker, der lå overalt.

"Nej, der var bare nogen, der snublede," sagde jeg og spejdede efter vores venner.

Senere stod vi alle fire på et rullende fortov og betragtede de enorme butiksfacader, balkonerne og de mange, mange kunder. Vi kom til at se på hinanden.

"Hvad synes I om Alex' tale?" spurgte Jan. "Hun skal selv have skrevet den, hørte jeg."

Jeg gjorde opmærksom på, at den officielle tiltaleform var Prinsesse Alexandra af Danmark. De overhørte mig.

"Hun er virkelig skrap, den lille kineser," sagde Helle, "og det er jo ellers ikke alle i den familie, der har sprognemme!"

Latter.

Jeg mindede mine venner om hoffets etikette og tiltaleformer, men blev atter overhørt.
"Her!" udbrød Helle, da de lidt efter stod foran *Make Up Store*.

De gik ind, og Helle blev med det samme betjent af søde og friske piger. Stemningen af kontrolleret intimitet var nærmest intens.

Michael havde ikke helt forstået Helle forklaring om anvendelsen af halvædelstene i makeup og lod en bemærkning falde om dette. Hun tilkaldte straks butikens leder.

Butiksbestyreren kom, og da hun hørte Helles spørgsmål, trak hun omgående en skuffe med *Nake-it*-produkter frem.

“Turmalin galvaniserer cremernes plante- og marineekstrakter og hjælper derved hudens egne fornyelsesprocesser til at fungere på et optimeret niveau. Resultatet ...”

Butiksbestyreren holdt en kunstpause, lagde en hånd på disken og lænede sig ind imod

Helle.

“Resultatet er varmere glød i huden, en umiskendelig *air* af ungdom.”

“Kan du ikke sige noget om, hvordan *Nake-it* har opdaget disse fantastiske egenskaber,” udbrød

Helle.

“Set i et historisk perspektiv har turmalin altid været kendt som “den elektriske sten”. *Nake-it* formår ved hjælp af de nyeste teknologier at udnytte denne energi i både rensegel og rensecreme. Hemmeligheden er, at turmalin nedsætter overfladespændingen på cremernes væsker og desuden fungerer som en magnet i forhold til urenheder i huden.”

“Men sådan at benytte halvædelstene i skønhedsprodukter forekommer at være lidt ... ødselt.”

For denne bemærkning modtog jeg overbærende blikke fra både Helle og

butiksbestyreren.

“*Guerlain* benytter 24 karat guldstøv i deres *beauty-enhancer*,” sagde bestyreren. “Og dette giver bogstavelig talt huden et unikt guldsvær. Det samme gælder den nye *Issima Succes Eye Extra-firming Eye Creme*, hvor guldet desuden spiller mere end en *exfolierende* rolle. Man har ved undersøgelse fundet ud af, at guld også virker lindrende på huden.”

“Jo, men guld ...” forsøgte jeg mig atter.

“Guld er, som vi alle ved, blot et metal. - Næste *step* inden for *functional cosmetics* er diamanter,” svarede Chefparfumisten med glød i stemmen. Helle sukkede, og butiksbestyreren sendte hende et gnistrende smil og formede dernæst sine læber til en trutmund. Noget i optrinnet syntes at fange Michaels opmærksomhed. Han kom smilende hen til disken og stillede sig ved siden af Helle.

“*La Mer* benytter diamantpulver som *exfoliant*. Diamant er verdens hårdeste mineral, så det kan slibes til partikelstørrelser i størrelsesordenen en mikrometer.”

Alene på chefparfumistens stemme kunne man fornemme, hvor små enheder der var tale om.

“Og derved bliver cremerne på en gang ekstremt skånsomme og *exfolierende*.”

Helle jublede og klappede i hænderne.

“Hvad er det nu lige, at “exfolierende” betyder?” spurgte Michael med et uskyldigt tonefald.

“Michael!” sagde Jan og sendte ham et irriteret blik.

“Ja, Jan?” sagde han og besvarede hendes blik med et udtryk, der både kunne tolkes som høflig interesse og som drilleri.

Butiksbestyreren så fra den ene til den anden og smilede.

“Vi kan også bare bruge ordet, “slibende,” sagde hun.

Michael vendte sig efter en forbipasserende kunde.

Der stod Helle. Og der stod Jan. Dybt optaget af sminke. Og bag os stod Michael, han var også dybt optaget af noget, kunne jeg se. En ung kvinde stod og holdt en blonde-bh prøvende op foran sig. Jeg kunne høre ham fløjte “Diamonds Are a Girls Best Friend”. - Ham og hans evindelige fløjten ...

Jeg så mig omkring. Kosmetik interesserer mig ærlig talt kun, når det sidder på en kvinde. Her var ret kedeligt.

"Jeg går lige lidt ud," sagde jeg.

"Nej, vent! Vi skal lige ..."

Hørte ikke, hvad det var Helle sagde. Masede mig ud igennem døren og befandt mig nu ude på gangen. Tredje etage og mennesker overalt.

Jeg lænede mig ud over rækværket og kiggede. Flot udsyn. Springvandet. Udsigten over havnen. Farverne. Menneskemængden. Mindede om Babylons hængende haver. Altså hvis man forestillede sig, at farverne var planter i en kæmpemæssig planteskole.

"Nej, det tilbud på vlieseline var da helt fantastisk," lød det bag mig.

"Jah! Og så du hende butiksvagten? Hvor var hun simpelthen bare så *nuser*."

Jeg låste blikket på udsigten til havnefronten og rørte mig ikke ud af flækken.

Forgæves.

"Gud h-e-e-e-j!" råbte den ene af lebberne bag mig.

"Ja, h-e-e-e-j!" udbrød den anden.

Jeg vendte mig.

"Har du været oppe på fjerde sal?" spurgte de.

"Næ. Ikke endnu. - Hvorfor?"

"Der er simpelthen den skønneste udsigt. Vi kommer lige deroppefra, og ved du hvem vi så?"

"Nej?"

"Alex og hendes følge står deroppe og spiser pindemadder!"

"Ja, selv de kongelige kan vel ikke leve af taler og hornmusik."

De fnisede og sendte hinanden et blik.

"Du er vist en værre vittig en," sagde den ene lebbe.

"Ja, sikke en," fortsatte den anden.

Jeg kiggede på uret og sagde noget om, at jeg havde en aftale om at mødes med min kone.

"Nå, er du *også* gift? - Men så må I have en rigtig fornøjelig dag!"

Jeg nikkede og gik direkte over til det rullende forto. Kørte op på fjerde etage. Fra min plads kunne jeg se ned til *Make Up Store* ... Hvad fanden, Helle kunne bare ringe, når de var færdige med deres kosmetik. Jeg ville gerne se hele bygningen. Rigtig nyde at gå omkring alene. Stemningen var nøjagtig ligesom Strøget den 22. december, en time inden lukketid. Et par teenagere masede sig forbi mig med røde kinder og de mangefarvede frisurer i vild uorden. Jeg så efter dem. Syntes næsten, jeg kunne huske, hvordan det var at være så ung. Hvor jeg dog havde hadet gymnasie-årene. I dag følte de, som om jeg køresyg havde siddet og læst lektier. Tre år i en bumlende bus. Og bagefter? Karrystanken fra kollegiets køkken. Det overfyldte, møgbeskidte køleskab med madrester og pletter af indtørret mælk i køleskabsdøren. Pålæg, ingen turde røre, fordi udløbsdatoerne var umulige at stole på. På vores gang var der nogen, der byttede rundt på indholdet af pålægsbakkerne.

Nå, jeg kom op til fjerde etage og kunne nu rigtig fornemme tagkonstruktionens lette buer over hovedet. Fornemmede solvarmen igennem filtrene. Standsede ved en bod og købte en softice. Bagefter lod jeg mig føre ned langs gangen ved bare at følge med strømmen.

Jeg kom til at tænke på Øresund. Helle kunne sige, hvad hun ville. En dag skulle vi altså derud og prøve at køre på broen. Forude så jeg to mænd foran restauranten. De var tilsyneladende et hoved højere end alle andre. Eller også stod de oppe på et eller andet? Deres hoveder sås som et par kendingsmærker på menneskehavet. Et par rigtige, karseklippede Securitas-fyre var de at se til.

Jeg flød videre, og nu kom der fart på strømmen. Som om vi nærmede os en udgang. Som om proppen var trukket ud af karret. Jeg forsøgte at sætte farten ned, men forgæves. Kunne ikke længere stå fast og blev atter ført af sted som en prop på vandet. Jeg holdt isen højt over mit hoved og råbte "Hov, hov!" og "Pas lige lidt på!". Da jeg nåede restauranten gik det galt. Jeg fik et skub i ryggen og fløj ind i nogen. - Et jakkesæt? Jeg så op. Et firkantet, bredt og solariebrunt ansigt stirrede ned på mig. Det var den ene af de to kæmper, jeg havde set ovre ved isboden.

Jeg havde tabt min is ned ad ham. Jakken blev svinet til, og det var for så vidt synd, for det så ud til at være et pænt jakkesæt. Jeg så undskyldende op på fyren.

"Idiot!"

"Nå, ja, undskyld, ikke. Jeg fik et skub i ryggen ..."

"Du kan sgu da lade være med at gå rundt med en is herinde. Er du dum eller hvad?"

"Hov, hov! Bare fordi du står her, har du ikke ret til at tale sådan til Fisketorvets kunder."

"Du skal edermame ikke fortælle mig, hvad jeg har ret til, makker."

"Jeg er ikke din makker, "makker", og hvis der er mere, så bliver jeg nødt til at påtale din opførsel over for din chef."

Han så over på sin makker og lo. Ufatteligt så arrogante sådan nogle primitive bodybuilder-typer kan være.

"Ja, Henrik og Johnny, så går vi," sagde nogen. Fyren så på mig. Så tog han min is, gav mig et dup på næsetippen med den og smed den derefter på gulvet. Og så begyndte de at gå. Baglæns blev jeg nu mast op imod strømmen.

"Hey!" råbte jeg og registrerede samtidig, at der gik et større selskab bag de to va gter. De agerede altså bugserbåde. Bag dem var der smult vande. Bag dem kunne man i tre meters afstand gå nogenlunde uforstyrret. Bag dem var der lutter jakkesæt, borgmestermaver og spadseredragter.

"Hold kæft!" sagde Henrik eller Johnny, fordi jeg insisterede på min ret til at færdes i Fisketorvet.

Jeg lod mig ikke sådan skubbe til side. De skulle ikke tro, de var noget. Sådan nogle forbrydertyper. Uden at sagtne farten, lagde Henrik eller Johnny en tung hånd på min skulder og begyndte at tvinge mig ud til siden. Jeg blev presset ned. Desperat forsøgte jeg at holde mig oppe. Luften forsvandt omkring mig. Alt var pludselig bare kropslugte. Og tøjlugte. Og et eller andet kemisk. Og lydene blev mudrede. Der var ikke andet end støj, støj, støj. Og det klikkede for mine ører, og pludselig kunne jeg ikke se skarpt længere. Jeg kæmpede vildt for at holde mig oppe. Omkring mig lød der råb og sure bemærkninger. Fik fat i en arm og forsøgte at trække mig op. Kom lidt op igen. Så hørtes et lille skrig, og jeg fik et slag over hånden. Slap og blev atter trukket ned. Og idet jeg skylledes ud til siden, så jeg mig tilbage mod Henrik eller Johnny og den farverige hvirvel, der dannedes bag ham. De mørkeblå jakkesæt og de farverige spadseredragter. Røde og grønne farver. Og jeg gav op. Holdt op med at fægte med armene og lod mig synke ned. Ned mod et fredeligt sted. En krukke eller en noget andet jeg kunne klamre mig til, indtil stormbølgen havde passeret. Og i det samme så jeg det. Igennem strømmen så jeg, inde bag jakkesættene, et kraftig gult lys. Jeg anstrengte mig - kneb øjnene sammen - og følte, at jeg nu, mens ilten var ved at slippe op, fik en vision. For midt inde i mørket, afskærmet mod alting og lysende som et signal, gik prinsesse Alexandra af Danmark.